

บทนำ

“ฉันอยากได้ผู้ชายคนนี้”

คำพูดนั้นทำเอาคนฟังผงก่าแพพรวด! แต่โชคยังดีที่เธอเบี่ยงตัวหลบวิถี ‘อาวุธเหลว’ นั้นได้ทันฉิวเฉียด

“เป็นบ้าอะไรหา ‘ไอ้เก่ง’” หญิงสาวร้องถามเบาๆ

เก่ง...หรือถ้าคนสนิทกันมากๆ เรียก ‘ไอ้เก่ง’ เป็นชายไทยร่างสันทัด อายุยี่สิบหกปี ผมเกรียนนั้นบ่งบอกได้เป็นอย่างดีว่า มันสังกัดกรมกองไหน และแฝงตัวมาเพื่อสืบเรื่องราวของเธอไว้คอยไปรายงานคุณพ่อ

“คะ...คุณน้อยหน้า อะ...ว่าไงนะครับ” เก่งถามทั้งที่เหงื่อแตกสีหน้าบอกชัดเจนมากเลยว่า ‘ไม่รู้’ จะเขียนเรื่องนี้ลงไป ในรายงานที่ต้องส่งท่านนายพลว่ายังไงดี (วะ) !?

ณัฐนาราหรือน้อยหน้า หญิงสาวร่างเพรียว สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า เซนติเมตรมองลูกน้องด้วยหน้าตาสวยจัดจนทำให้คนคิดว่า เธอเป็นดาราได้อย่างไม่ยากเย็น และยังดูปราดเปรียว เปี่ยมด้วยพลังที่จะกระตุ้นให้ทุกคนรอบตัวรู้สึกกระปี้กระเป่า หญิงสาวอยู่ในชุดสูทพอดีตัวที่แม้ราคาไม่แพง แต่เมื่อมันอยู่บนร่างกายสมส่วนของเธอก็ดูมีราคาขึ้นมาทันที

“ฉันบอกว่าฉันสนใจผู้ชายคนนี้ ฉันจะเอา”

คนพูดขึ้นไปข้างหน้า ทั้งคู่อยู่ในสวนสาธารณะใจกลางเมือง ความเก่าแก่ของสวนทำให้บรรดาต้นไม้ใหญ่มีกิ่งก้านหนาที่ใบจนมืดสลัว มีเพียงแสงสีส้มจากเสาไฟถนนลวดลายวิจิตรที่ส่องสว่างเป็นระยะตอนเวลาหนึ่งทุ่ม

จุดที่หญิงสาวขึ้นนี้ไปคือ ผังตรงข้ามของถนนสองเลนในสวนสาธารณะที่มีสนามหญ้ากว้าง เธอเพ่งมองไปทางนั้นก็เห็นเงาตะคุ่มๆ กว่าสิบชีวิตที่นั่งบ้าง นอนบ้าง บางคนลุกเดินไปมา จดรวมความสนใจของคนเหล่านั้นคือ กระดานไม้ได้ไฟถนนที่ทำหน้าที่เป็นกระดานดำ และเป้าหมายของน้อยหน้าคือ ผู้ชายร่างสูงใหญ่อย่างกับหมีตรงหน้า กระดานดำนั้น เขากำลังเป็น ‘ครูข้างถนน’ สอนหนังสือเด็กๆ ซึ่งดูแล้วน่าจะเป็นเด็กไร้บ้านที่เร่ร่อนอยู่แถวนี้

“อ่า...เอ่อ...คุณน้อยหน้าครับ...ผมว่า...ท่านนายพล...คง...เอ่อ...คงไม่เห็นด้วยมั๊งครับ” ไข่แก่งเหวี่ยงแตกซิกๆ ขณะพยายามโน้มน้าวเจ้านายสาว โดยเลือกสิ่งทีคิดว่าน่ากลัวที่สุดในชีวิตตัวเองออกมาอ้าง

“พ่อฉันไม่เห็นด้วยเรื่องอะไร ฉันแค่จะให้นายไปสืบประวัติผู้ชายคนนี้มาให้”

“คะ...คุณน้อยหน้าเอาจริงหรือครับ” เก่งยังพยายาม...อย่างไม่เป็นผล เพราะเจ้านายสาวพยักหน้าหงิกๆ

“เอาจริง” หญิงสาวบอกด้วยสีหน้าและแววตามาตามหมายยามมองไปที่เป้าหมายนั้น ทำเอาลูกน้องคนสนิทต้องปวดเหงื่อ

“ตะ...แต่คุณน้อยหน้าไม่ได้รู้จักกับเขาเลยนะครับ” ลูกน้อง...พ่อเธอยังคงพยายามอยู่

“ฉันถึงให้แกไปสืบมาให้ฉันใจ”

“ผะ...ผู้ชายไม่มีหัวนอนปลายเท้าแบบนี้...จะ...จะพาเข้าบ้านได้ยังไงกันครับ” เก่งกลืนน้ำลายฝืดคอดยามนึกภาพการพบปะกันระหว่าง

คนที่เจ้านายสาวสนใจกับท่านนายพลผู้เป็นบิดาของเธอ

“ใครบอกแกว่าฉันจะพาเข้าบ้าน” หญิงสาวหันมาถามด้วยสีหน้างุนงง พลังกะพริบตาปริบๆ ขณะที่ลูกน้องตาเหลือก แทบจะตะโกนออกมา

“นี่! คุณน้อยหน้าจะแอบคบผู้ชายโดยไม่บอกทางบ้านหรือครับ แอ็ก!” ทำยประโยคคือเสียงร้องของคนที่ไม่โดนหวดลงไปนอนกองกับพื้น

“ใคร!? ใครบอกว่าฉันจะทำบ้าๆ บอๆ แบบนั้นหา!!!” หญิงสาวเลือดขึ้นหน้า โกรธจนหัวหมุน

“อะ...อ้าว...กะ...ก็คุณน้อยหน้าอะ...บอกว่าสนใจ ยะ...อยากได้หมอนั่น” ใ้แก่งกุ่มหัวที่โดนตบเหม่ง พลังตัดพ้อด้วยเสียงครวญครางอย่างคนโดนรังแก

“ฉัน...อยาก...ได้...ประวัติ เฉพาะๆ ไร่!” หญิงสาวแทบต้องกัดฟันพูด พร้อมกับกำหมัดแน่นจนเส้นเลือดขึ้นหลังมือ ระวังใจไม่ให้หลังมือเหวี่ยงหมัดใส่มันอีกสักคู่

“ผู้ชายท่าทางเนิร์ดๆ แบบนั้นจะทนมือทนเท้าฉันได้ที่ไหนกัน! แถมคนอย่างฉันเนี่ยจะแต่งผู้ชายเข้าบ้าน เฮอะ! ฝันไปเถอะ” คนพูดจิ้มนิ้วชี้ที่จมูกตัวเอง ทำสีหน้าเหยียดหยามสุดๆ

“ตะ...แต่เขาก็ตัวใหญ่เป็นหมื่นอยู่เนะครับ อาจทนมือทนเท้าคุณน้อยหน้าไหวก็ได้เนะ” เก่งเอ๋ยพลังเหลือวมองเป้าหมายของเจ้านายสาว

ผู้ชายคนนั้นตัวใหญ่มาก แต่ก็ดูเนิร์ดจริงๆ นั้นแหละ ร่างสูงใหญ่ อยู่ในเข้ตสีขาวยที่พับแขนเสื้อขึ้นถึงข้อศอก จากระยะไกลเขามองเห็นหน้าตาอีกฝ่ายไม่ชัด แต่ดูแล้วก็น่าจะเกลี้ยงเกลาอยู่...ยังอยู่ท่ามกลางเด็กจรวัดด้วยแล้ว...เขาก็ยังโดดเด่นออกมา

ฉบับพลันเก่งก็คิดถึงเรื่องสำคัญยิ่งยวดขึ้นมาได้

หากคุณน้อยหน้าลือกผู้ชายคนนั้นเป็นเป้าหมาย...นั้นย่อม

หมายความว่า ตัวเขาจะหลุดพ้นจากการเป็นเป้าซ้อมมือให้นายน้อยจอมชาติสมัย ส่วนท่านนายพล...คนโคตรเผด็จการพรรคนั้นจะได้ผู้ชายแบบไหนเป็นลูกเขยมันไม่ใช่ปัญหาของเขาเสียหน่อย!

‘โง่อยู่ได้ตั้งนาน ไฉ่แก่งเอ๊ย!!! ส่งเสริมกันซะ แกก็สบายแล้ววัยไฉ่แก่ง!’

แก่งแทบจะหัวเราะเมื่อเล็งเห็นหนทางหลุดพ้นจากการจับตัวเพราะมือ เท้า เข่า ศอกของหญิงสาวได้เสียที่ แต่ประโยคต่อมาของหญิงสาวดับฝันของเขาจบ

“หมอนั่นน่าสงสัยมาก”

“หา!? ทะ...ทำไมล่ะครับ” แก่งแทบร้องเสียงหลงกับการพลิกกลับสามร้อยหกสิบองศาของเจ้านาย

“หมอนั่นหน้าตาดีแถม เสื้อผ้าก็ไม่ซ้ำกันสักวัน จนเดาไม่ได้ว่าทำงานอะไร แถม...ไฉ่ที่เขียนบนกระดานนั้นก็ไม่ใช่อารมณ์เด็ก” หญิงสาววิเคราะห์ด้วยสีหน้าจริงจัง ดวงตาวาววับ

แก่งหันมองไปทาง ‘ครูข้างถนน’ คนนั้นอีกรอบ พลังรื้อฟื้นความทรงจำเพราะคำวิเคราะห์ของเจ้านายสาว

ตลอดสัปดาห์ที่ผ่านมาพวกเขาติดพันงานติดต่อกับลูกค้า และต้องผ่านเส้นทางนี้ตลอด...เขาก็เห็นผู้ชายคนนี้อยู่หลายครั้งเหมือนกัน...มั้ง แต่ไม่ได้สังเกตอีกฝ่ายขนาดที่หญิงสาวมอง

“เอาอีกแล้วนะคุณน้อยหน้า” ลูกน้องคนสนิททำสีหน้าเหน้อยหน้าย สายหัวไปมา “เลิกเล่นเป็นนักสืบเสียทีเถอะ คราวที่แล้วก็ตามสืบจนคุณป้าข้างบ้านมาเย็นตะโกนด่ารอบหนึ่งแล้วนะ”

เจ้านายสาวมักชอบสังเกตสิ่งต่างๆ จากผู้คนรอบข้างเป็นพิเศษ จนบางครั้งก็กลายเป็นการละเมิดสิทธิของชาวบ้านจนโดนด่ามาหลายรอบแล้ว

“ใคร! ใครใช้ให้แกวิจารณ์ฉันกันยะ ไฉ่แก่ง!” หญิงสาวขำแค้น

กระดาษจากร้านสะดวกซื้อเมื่อตีหมาเพื่อนจนหมด แล้วเขี่ยงใส่ที่
ระบายอารมณ์ส่วนตัว

“ไปสืบมาให้ได้ว่าเขาเป็นใคร มาจากไหน พักอยู่ที่ไหน ถ้าไม่ได้
ข้อมูลไม่ต้องกลับบ้าน” หญิงสาวออกคำสั่งสุดเผด็จการก่อนคว้า
กระเป๋ามาสะพายไหล่และก้าวฉับๆ เดินจากไป ไม่สนใจคนรับคำสั่ง
ที่ละล้าละลังอย่างไม่รู้จะวิ่งตามไป หรือต้องคอยสืบเรื่องของคนที่เธอ
สนใจดี

นั่นอาจจะเป็นจุดเริ่มต้นของเรื่องราวทั้งหมด...

**“ฉันเจอเขาก่อน เขาไม่รู้ด้วยซ้ำว่าฉันแอบดูเขาอยู่นาน
แค่ไหน”** น้อยหน้าเล่ายิ้มๆ นัยน์ตากระจางใสมีแวววาวอย่างหาได้
ยากในชีวิตสาวนักสืบ

พริ้วพรระฆมองหน้าพี่สะใภ้โดยไม่ขัดอะไร แม้จะขมวดคิ้วด้วย
สีหน้าสงสัยสุดๆ

น้อยหน้าเป็นผู้หญิงสวยจัด ดูแพงไปทั้งตัว แถมยังไฮโพรไฟล์
ระดับลูกนายพล มารดามีเชื้อสายผู้ดีเก่าที่สืบทอดตระกูลมาอย่าง
ยาวนาน หญิงสาวจึงน่าจะผ่านการอบรมมาจนมีบุคลิกสง่าโดยไม่ต้อง
พยายาม

เมื่อมองรูปร่างผอมแต่ฟิตเปรี๊ยะด้วยกล้ามเนื้อแบบคนออก
กำลังกาย ผิวขาวกร้านแดดนิดๆ อย่างคนโดนแดดโดนลม เสื้อผ้า
หน้าผมเบ๊ะ แม้จะทำงานมาครึ่งค่อนวัน แต่หน้ากลับไม่หมองเลย
สักนิด ขณะที่พริ้วพรระฆร่างเล็กบางกว่า มีผิวขาวจัดเหมือนคนไม่เคย
โดนแดดมาก่อน...ก็แห้งละ หญิงสาวเล่นขำตัวเองอยู่บนยอดตึกในชั้น
ผู้บริหารบริษัทที่มีมูลค่าเฉียดพันล้านมาตั้งเจ็ดปี แทบไม่เคยยอมก้าว
เท้าออกไปโดนแดดโดนลมที่ไหน แต่ผิวขาวๆ ก็ไม่ได้ซีดเซียวเป็นผิวดิบ
แต่ประการใด กลับผุดผ่องเปล่งประกายด้วยการบำรุงจากคอร์สสปา

ชั้นดี ที่สามีเธอซื้อทั้งร้านมาไว้ให้เธอใช้บริการแต่เพียงผู้เดียว

พูดถึงสามีแล้ว...

หญิงสาวทั้งคู่กำลังอยู่ในเซฟเฮาส์ หรือที่จริงคือเพนต์เฮาส์สุดหรูบนยอดตึกสูงติดอันดับประเทศ ซึ่งเป็นที่พักของอาคเนย์ สามีสุดที่รักของพราหมณ์ ตอนนี้นั้นถูกเอามาทำเป็นที่ทำงานลับกึ่งๆ เป็นงานราชการของอค์นี่ พี่ชายนิสัยเสียของเขา

ระหว่างที่คุยเรื่องเครียดๆ พราหมณ์ก็ล้วงความลับจากญาติสามีไปด้วย ซึ่งมันช่างน่าสงสัยแท้...น่าสงสัยสุดๆ ไปเลย

‘ฉันเจอเขาก่อน เขาไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าฉันมองเขาอยู่นานแล้ว...’

นั่นเป็นคำบอกเล่าของอค์นี่เมื่อพราหมณ์เสียๆ เคียงๆ ถามอย่างมีชั้นเชิงถึงการเจอกันเป็นครั้งแรกของทั้งคู่ อค์นี่เป็นผู้ชายตัวสูงใหญ่ มีรูปลักษณะที่...ถ้าไม่ได้ตัวใหญ่ขนาดนี้ น่าจะเสร็จจึกโกหรือวินมอ’ไซค์ปากซอยไปไม่รู้ก็เท่าแล้ว ไซ้...เขาเป็นผู้ชายที่ดูกวตืนมากกก! แม้หน้าตาจะคล้ายกับอาคเนย์ สามีเธอไม่น้อย แต่บุคลิกกลับต่างกันราวฟ้ากับเหว ไม่รู้ผู้หญิงสวย ฉลาด และดูแพงแบบนี้ย่อหน้า หลงผิดไปรักได้อย่างไร

‘ผู้หญิงอะไรไม่รู้โคตรสวยเลย ยิ่งกะนางฟ้าในดงหญ้าเขียว’ อค์นี่บอกแบบนั้น ทำให้พราหมณ์มองหน้าพี่ชายของสามี พยายามตีความไปด้วยว่าไอ้สำนวน ‘นางฟ้าในดงหญ้าเขียว’ ของเขามันคืออะไรกันเนอะ!?

‘นายเลยตกหลุมรักตั้งแต่แรกเห็น?’ หญิงสาวถามด้วยนัยน์ตาเด่นระริกที่มีแววอยากรู้อยากเห็นเต็มเปี่ยม

‘ไม่น่าเชื่อว่าคนแบบนี้ก็มีด้วย!’

‘เปล่าซะหน่อย คนบ้าอะไรจะไปตกหลุมรักคนแค่มองหน้ากันนะหา? คนนะไม่ใช่ปลา กัด ตรรกะมันจะวิบัติไปปะน้องสะใจ’ ดูเหมือนหมอนั้นจะป็นขึ้นจากหลุมพรางของเธอได้ และกลับมาแวง

ปากร้ายๆ ะรานกันอย่างไม่ปราณีปราศรัย

เหตุผลที่ทำให้พราพรระอดทน ไม่แค้นแรงๆ คือความอยากรู้
อยากเห็นอย่างเดียวนั่น เพราะเรื่องมันยังไม่เฉลยเลยว่าคนทั้งคู่
เจอกันได้อย่างไร

‘แล้วนาย...ขอบคุณน้อยหน้าตอนไหน’

‘ตอนที่น้อยหน้าทุ่มไอ้เวอร์คนึงลงไปนอนกับพื้น แล้วกระที่บ
หมอนั้นชะคางเหลือง นอนโรงพยาบาลอยู่เป็นอาทิตย์นะ คนอะไร
ไม่รู้...โคตรเช็กซีเลย’ คนเล้าสีหน้าเคลิ้มเหมือนหนุ่มน้อยขึ้นมาหน่อยๆ
ช่วยลดความกวนประสาทลงได้อยู่มากโข แต่ที่สำคัญคือ...ทำอะไร
พราพรระก็หาความเชื่อมโยงไม่ได้ว่า สองคนนี้เจอกันได้อย่างไร

เพราะฟังจากที่เล่าแล้ว...เรื่องเล่าของทั้งคู่มันเหมือนหนังคนละ
ม้วนเลย!

พราพรระหรีตา สีหน้าเคลือบแคลงสุดๆ ขณะพันธงกับตัวเอง
ในใจว่า...ในระหว่างสองคนนี้...ต้องมีคนใดคนหนึ่งโกหกแหงๆ

แต่...ใครล่ะ

ดูเหมือนหญิงสาวจะลืมเรื่องสำคัญที่สุดไปว่า คำถามที่ควรถาม
คือ...

จริงๆ แล้วทุกอย่างมันเริ่มเมื่อไรต่างหาก!

หกปีก่อน

หญิงสาวไขกุญแจเข้าบ้าน หรืออีกนัยคือห้องเช่าเก่าโทรมบนอาคารสองชั้นที่อดสันนิษฐานไม่ได้ว่า มันน่าจะอยู่มาตั้งแต่สมัยสงครามโลกครั้งที่สอง สืบเกิดจากผนังปูนที่กะเทาะล่อนและสีของราที่เคลือบเซอร์อะอยู่บนนั้น ยังดีที่ทางเดินกว้าง แฉมห้องก็ค่อนข้างใหญ่ แม้เก่าคร่ำคร่าจนน่าจะทรุด แต่โครงสร้างพื้นฐานที่สร้างมาแข็งแรงแบบเกินมาตรฐานไปเยอะของตึกสมัยเมื่อหลายสิบปีก่อนทำให้มันยังคงทรงตัวอยู่ได้

น้อยหน้าวางกระเป๋าสะพายลงบนโต๊ะข้างประตู กวาดตาสำรวจรอบห้องเร็วๆ รอบหนึ่ง มันมีร่องรอยเหมือนมีคนมาทำความสะอาดให้ แต่อย่างไรก็ไม่อาจล้างความเก่าโทรมของที่พักสุดหลอนนี้ไปได้ เธอทอดถอนใจให้ความโทรมเกินบรรยายนี้ เพราะหอพักนักศึกษาราคาถูกสมัยเรียนยังสภาพดีกว่านี้เยอะเลย

แต่จะให้ทำไ้ได้ ที่นี่เป็นที่อยู่เดียวในข้อตกลงย้ายออกมาอยู่นอกกรมทหาร ให้พ้นจากสายตาพ่อ...ท่านนายพล ประกาศ ปรมัตถตาคุณพ่อผู้เผด็จการ บ้าอำนาจ และหลงลูกสาวขั้นสุด หญิงสาวทำหน้าแบ่เมื่อสงสัยว่า ลูกสาวที่เตะผู้ชายสลบได้ในห้าเดี๋ยวย่างเธอ...ไม่รู้

จะหวังไปทำไมนักรหนา

ทำไมคุณพ่อต้องเผด็จการบ้าอำนาจด้วยนะ!

คิดอย่างโมโหจนอยากต่อยกระสบทรายหรือซ้อมมวยขึ้นมาเลย ตัดแค่ที่นี้ไม่มียิมหรือสโมสรให้เข้าไปออกกำลังกายได้ง่ายๆ จะให้ไปเป็นสมาชิกฟิตเนสก็...คิดแล้วความโมโหก็สลายลงทันทีเมื่อนึกถึงเงินในบัญชีที่สายป่านใกล้ขาดรอน

น้อยหน้ากวาดตาไปโดยรอบ อดประหลาดใจไม่ได้เมื่อรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างขาดไป อะไรบางอย่างที่ชื่อไอ้เก่ง ธรรมดามันต้องมาบ้วนเปียนกวนประสาทอยู่ในสายตาเธอเสมอ นี่...มันก็หายไปหลายวันแล้วนะ แต่ห้องกลับสะอาดขึ้น

หญิงสาวขมวดคิ้วเมื่อกวาดตาไปพบแฟ้มอ่อนบนโต๊ะ เธอเดินไปหยิบดู พบว่ามันเป็นรายงานฉบับหนึ่ง รายงานที่...เธอเองก็ลืมไปแล้วว่าเคยสั่งให้ลูกน้องคนสนิท...สลายของคุณพ่อไปสืบหามาให้ โดยกำชับมันไว้ว่าถ้าไม่ได้เรื่องไม่ต้องกลับบ้าน

ไม่มีรูปถ่ายอยู่ในนั้น มีแค่รายงานสั้นๆ หน้าเดียว เป็นเรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นคนเดียวกับที่เธอให้มันไปสืบ ก็ไม่รู้สินะ ไอ้คนไปสืบก็ไม่อยู่ให้ถามเสียด้วย แถม...จากการชุมนุมระยะไกลหาสืบถึงหนึ่งร้อยเมตรอย่างที่ผ่านมา ก็ไกลเกินกว่าจะระบุหน้าตาเขาได้ชัด รู้แต่ว่าผู้ชายคนนั้นตัวโตอย่างกับหมี...

ผู้ชายที่ชื่อ อัดนี่ อรรถนียพิทักษ์

โอ้...นามสกุลดังนี้! อ่านไปอีกสองบรรทัดหญิงสาวก็ต้องตาโต นี่มัน...ไม่ใช่แค่นามสกุลดังนี้หว่า...หมอนี้มัน...ทายาทอันดับหนึ่งของตระกูลที่ร่ำรวยติดอันดับประเทศ มาทำบ้าอะไรอยู่แถวนี้เนี่ย!

“ไอ้เก่ง!” หญิงสาวพึมพำ “เอ็งไปเอาข้อมูลมั่วอะไรมาให้ฉันหา!?”

น้อยหน้าเหลียวมองรอบตัวอย่างค้นไม้ค้นมือ ถ้าลูกน้องคน

สนิทอยู่ใกล้ๆ คงได้เหวี่ยงมันสักดุ้นสองดุ้นละนะ

‘มิน่าละ มันถึงไม่กล้ำโผล่หัวมาให้เห็น ฮืม!’

คนคิดหัวเสียติดหมัด ความหงุดหงิดทบทวีขึ้นทุกที เพราะไม่ค่อยได้ออกกำลังกายเรียกเหงื่อ กระตุ้นอะดรีนาลินให้กระปรี้กระเปร่า แต่ก่อนเธอจะทันได้เหวี่ยงแฟ้มบางๆ นั้นทิ้ง หญิงสาวก็พบว่ามีการดาชอีกแผ่นติดมาด้วย กำลังจะขยำทิ้งอยู่แล้ว แต่ข้อความในนั้นเรียกความสนใจเธอให้ต้องกวาดตาอ่านด้วยสีหน้าครุ่นคิด

หญิงสาวหยิบโน้ตบุ๊กมาเปิดเครื่องและลงมือทำงานด้วยสีหน้าจริงจังไปอีกหลายชั่วโมง จนลืมความไม่พอใจที่มีต่อไอ้แก๊งไปได้หมด ลืมกระทั่งประวัติของผู้ชายคนนั้นที่เธอวางโน้ตบุ๊กทับเอาไว้ค่อนข้างเสียหาย

ครั้งสุดท้ายที่น้อยหน่ามองนาฬิกาคือตีสอง หลังจากนั้นไม่รู้เธอหลับไปเมื่อไร...รู้แต่ว่าเธอน่าจะฝัน

ในความฝันของเธอ มีผู้ชายคนหนึ่งนั่งปักหลักอยู่หลังโต๊ะอีกฟากดูจะเป็นตำแหน่งแห่งที่ของเขา ดวงหน้าของผู้ชายตัวโตคนนั้นเลื่อนราง เขาพูดบางอย่างกับเธอ พอจะเพ่งมองหน้าเขาให้ชัดพร้อมกับจะบอกให้เขาพูดอีกรอบ น้อยหน่าก็ดันสะดุ้งตื่นขึ้นมาเสียก่อน ตื่นเพราะเสียงหวีดแหลมของนกหวีดที่เสียงดั้นในความเงียบของเวลาตีห้าครึ่ง

ความปวดเมื่อยเพราะพับหลับกับโต๊ะทำให้หญิงสาวยกมือวดต้นคอที่ร้าวระบมพลางกดปุ่มให้เครื่องคอมพิวเตอร์ออกจากโหมดสลีป ข้อมูลที่ปรากฏอยู่บนหน้าจอเรียกกรอยยิ้มพึงพอใจบนดวงหน้านั้นได้เป็นอย่างดีท่ามกลางเสียงตะโกนอะอะไวยวายราวกับมีไฟไหม้หรือมีเรื่องร้ายแรงอะไรสักอย่าง

แต่...ไม่มีอะไรหรอก ถ้าฟังดีๆ เสียงไวยวายนั่นก็คือ เสียงร้องเพลงมาร์ชและเพลงที่ทหารร้องขณะวิ่งยามเช้า ซึ่งแว่วมาได้ยินตอน

ที่เธอเสียบปลั๊กกาต้มน้ำร้อน

“จากยอดดอยแดนไกลใครจะเห็น
ยากลำเค็ญเพียงใดใจยังมั่น
จะปกป้องผองภัยชั่ววันรันดร
สิ้นชีวันก็ยังห่วงหวงแผ่นดิน
ด้วยหน้าที่ชีวิตรับผิดชอบ
คือคำตอบที่รบอยู่มิรู้สิ้น
ความภูมิใจลึกล้ำดำอาจิน
รักแผ่นดินรักเกียรติศักดิ์นักรบไทย...”

ฟังเพลง “จากยอดดอย” ถึงแค่นั้นหญิงสาวก็คว้าผ้าขนหนูเดิน
เข้าห้องน้ำไป ยังดีหอรกที่ที่นี้มีห้องน้ำในตัว ห้องน้ำกว้างขวาง สะอาด
และปลอดภัย

พูดถึงความปลอดภัยแล้ว...

แม้จะโหดสุดๆ แต่ที่นี้กลับเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสุดๆ

จะไม่ให้ปลอดภัยได้อย่างไรละ ในเมื่อผู้เช่าหกลบแปดห้องของ
หอนี้เป็นทหารล้วนๆ เอ่อ...เป็นอดีตทหาร สามคนพิการ อีกสองคน
พยายามหางานอยู่ แต่ทั้งหมดล้วนมีอาการ PTSD¹ ทำให้มีปัญหาใน
การเข้าสังคมและการทำงาน

ส่วนอีกคนที่กำลังตะโกนร้องเพลงมาร์ชปลุกใจอย่างฮึกเหิมอยู่

¹ Post-Traumatic Stress Disorder (PTSD) คือสภาวะป่วยทางจิตใจของผู้ที่ผ่าน
เหตุการณ์รุนแรง เช่น อุบัติเหตุ ภัยธรรมชาติ การสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก
ผู้ป่วยจะเกิดอาการเมื่อพบสถานการณ์ที่เตือนให้นึกถึงเหตุการณ์ในตอนนั้น
และส่งผลต่อการใช้ชีวิตประจำวัน

...เธอไม่มั่นใจเหมือนกันว่ามีอาการ PTSD กับเขาไหม รู้แต่แค่เป็นทหาร มาชั่วชีวิต ปลดประจำการนานแล้วก็ยังไม่ยอมงดเว้นกิจกรรมฝึกของทหาร ต้องลุกมาออกกำลังกายครั้งตรงเป้งทุกวัน โชคดีที่ดีที่นี้อยู่ลึกและห่างจากบ้านคนพอสมควร ทำให้กิจกรรมที่ส่งเสียงโหวกเหวกโวยวายนั้นไม่ไปรบกวนเพื่อนบ้านจนถูกร้องเรียน

น้อยหน้าดีมกาแพ๊งสำเร็จรูปรสชาติไม่ได้เรื่องของตัวเองเสร็จแล้วก็โกยข้าวของจำเป็นใส่กระเป๋า...กระเป๋าแบรนด์เนมที่คุณนาถฤดีมารดาเธอซื้อให้เป็นของขวัญรับปริญญาเมื่อเกือบสองปีก่อน เป็นของราคาแพงเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้นแหละที่เธอยอมรับมา เพราะคุณแม่ให้เหตุผลว่ามันจะทำให้ลูกเธอดูดีและเพิ่มความน่าเชื่อถือตอนติดต่องานในอนาคต

แต่นอกนั้น ของพวกเสื้อผ้าเครื่องประดับราคาแพงทั้งหลายที่ทั้งพ่อ แม่ และพี่ชายพยายามให้เธอไปซื้อหามาใช้สมฐานะ ถ้าไม่ต้องออกงาน หรือพบปะผู้คนที่เป็นกรณีจำเป็น เพราะถ้าไม่แต่งแล้วครอบครัวจะขายหน้า หญิงสาวก็แทบไม่ยอมควักเงินจ่าย และถ้าใครจะซื้อของพวกนั้นให้ หรือเป็นของขวัญในโอกาสต่างๆ เธอเป็นต้องขอรับเงินสดเสมอ จนพี่ๆ พวกกันขนานนามว่า ‘อังก’ ไปแล้ว

ช่วยไม่ได้นี่นา...ก็มันเป็นวิธีเดียวที่จะทำตามแผนการที่วางไว้ได้
แผนที่แม้แต่คุณแม่ยังมองมาด้วยสายตาแปลกๆ ปนระอาใจ...น่าจะเป็นความระอาใจ...ละมั้งที่อยู่ในสายตาที่เธอได้รับมาตลอด ยี่สิบสี่ปีเนี่ยะ บางทีแม้แต่การมีลูกสาวก็อาจไม่อยู่ในแผนที่คุณพ่อกับคุณแม่วางไว้ด้วย คุณแม่ถึงมีสีหน้าลำบากใจปนระอาเสมอเวลามองมายังเธอ

หญิงสาวยักไหล่ เธอสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองอีกรอบจากกระจกบานใหญ่บนผนัง มันสะท้อนภาพหญิงสาวสวยจัดในชุดสูทธรรมดาที่เมื่อมาอยู่บนเรือนร่างสมส่วนก็ดูราวกับชุดหลังตัดราคา

แพง เธอเป็นหญิงสาวที่ไม่ว่าจะแต่งตัวอย่างไร ก็ดูแพงได้โดยไม่ต้องอาศัยโลโก้แบรนด์หรูมาปะทับ ผมยาวสลวยรวบไว้อย่างง่ายๆ แต่ดูดีจนไม่ต้องเซต

น้อยหน้าเดินออกจากห้องพักโดยไม่ลืมหีบกระเป๋าน้ำดื่มติดมือมาด้วยอีกอย่าง พร้อมกับแผนธุรกิจในหัวที่ได้รับการจุบประกายจากกระดาษแผ่นเล็กที่แนบมาในแฟ้มอ่อนกับประวัติของหมอนั้น ประวัติของใครก็ไม่รู้ที่ไถ่เก่งม้วนนี้มียัดเยียดมาให้ ประวัติที่เธอจำชื่อไม่ได้แล้ว รู้แต่นามสกุลลอรณีนียพิทักษ์นั้นดังอยู่ไม่น้อยเลย เธอจะไปหาข้อมูลจากในอินเทอร์เน็ตได้ไม่ยาก เพราะแบบนี้ไฉ่ลูกน้องเฮงชวยถึงไปหามาฝากเธอไง

แต่ที่สำคัญว่านั่นคือ...ข้อมูลธุรกิจในกระดาษแผ่นน้อยนั้น มันไปเอามาจากไหน!

และที่สำคัญที่สุดตอนนี้คือ...มีคนเดินตามเธอมา!

ขากลับจากธุระข้างนอก น้อยหน้าก็ต้องเจอเรื่องใจเต้นระทึก ต้องโทษหอพักเฮงชวยของฟี่ปันที่ดันอยู่ชานเมืองแถวในซอยเปลี่ยว จนต้องเดินเข้าซอยลึกเป็นกิโลนี่แหละ เธอเคยลองค้นข่าวเก่าในอินเทอร์เน็ตก็พบว่า จุดนี้มีเหตุจี้ปล้นทำร้ายร่างกาย มีถึงขั้นหนักกว่านั้นอยู่หลายสิบราย นี่แค่ที่เป็นข่าวนะ

แต่หลังจากที่เธอย้ายมาอยู่แล้ว สถิติอาชญากรรมก็ลดฮวบฮาบ

ไม่ว่าไม่มีใครเคยเดินตาม หรือพยายามจะปล้นน้อยหน้าในซอยเปลี่ยวที่สองข้างทางเต็มไปด้วยปาละเมาระกๆ หรือกะนะ แต่ไฉ่พวกจี้กั๊กหรือแก๊งจี้ปล้นที่เคยพยายามลวนแต่โดนเธอจัดการไปแล้วต่างหาก!

ดีกรีของเธอนะระดับแชมป์ศิลปะการต่อสู้ ทั้งมวยไทย ยูโด ไอคิโด เทควันโด ยิวยิตสู!

โชคดียังมาก พวกนั้นพวกมิดเล็ม ‘เล็กๆ’ ที่เรียกรอยยิ้มจาก

คนถูกฝึกใช้มีดเดินป่าไปจนมีดทหารถูกรวามาตั้งแต่อายุยังไม่สิบห้าได้
เป็นอย่างดี

คงไม่ต้องเล่าต่อว่าชะตากรรมของเหล่าทรชนเป็นเช่นไร ดูจาก
สถิติอาชญากรรมที่ลดฮวบเอาเองละกัน ลดขนาดที่คนเอาไปเล่ากัน
ปากต่อปากจนพวกมิจฉาชีพที่หากินแถวนี้พากันหลีกเลี่ยง และเกิด
ข่าวลือว่า ห้ามเดินตามสาวสวยหุ่นดีที่เดินล่ำฟ้างในที่เปลี่ยวเด็ดขาด!

ฉันแสดงว่าไอ้หมอนี่ที่เดินตามเธออยู่ถ้าไม่ใช่มีจฉาชีพต่างถิ่นก็
อาจเป็นคนเห็นลึนคิด แต่หญิงสาวก็ไม่ตัดประเด็นนักปล้นเจ้าถิ่นทั้ง
นั้นทำให้มือเล็กแต่ไม่บอบบางสักนิดล้วงเข้าไปในกระเป๋ เตรียมพร้อม
ไว้ แล้วหาจังหวะเหมาะๆ หันกลับไปทันที

แป้ววว...!!!

ด้านหลังของหญิงสาวว่างเปล่า ไร้วิ้งววมนุษย์สักคนเดียว...
ทั้งๆ ที่เมื่อครู่รู้สึกว่ามีคนเดินสะกดรอยตามอยู่ชัดๆ

ดวงตาคมวาววับของน้อยหน้าหรีดง ขณะกวาดมองไปรายรอบ
ไม่มีจุดอัปสยตาที่คนตามมาจะใช้ซ่อนตัวได้ จั๊บบล้นหญิงสาวก็เบิก
ตากว้าง สีนํ้าตระหนกขึ้นมาทันที

ถ้าไม่ใช่คน...ฉันมันก็เป็นไปได้อย่างเดียว

ผะ ผะ ผะ...ผี!

คิดเสร็จร่างบางก็หมุนตัว โยกอ้าวกลับห้องไม่คิดชีวิต

กับอาชญากรร้ายๆ เป็นฝูงไม่เคยกลัว ใครจะคาดคิดว่าผู้หญิง
คนนี้จะกลัว...

เฮ้อ...

2

ไอ้พีป็น! ไอ้พีป็น! ไอ้พีป็น!

น้อยหน้าคำรามอย่างเกรี้ยวกราดอยู่ในใจ เธอมีพี่ชายสี่คน ‘ไอ้พีป็น’ เป็นพี่คนที่สองที่ฉากหน้าดูเหมือนจะมีเมตตาสุด ไม่นับพี่ป้อม (ปรากฏ) พี่ใหญ่เฮงชวยสุดว้ายร้ายที่เผด็จการไม่แพ้คุณพ่อ อย่าไปพูดถึงไอ้พี่ป้อมกับไอ้พี่ปาล์ม (นาปาล์ม) นั้นเลยเชียะ ทั้งคู่มันกระเบิดดี ๆ นี่เอง ตัวเธอก็ด้วย เพราะชื่อ ‘น้อยหน้า’ นะไม่ใช่คำเรียกผลไม้หอมหวาน แต่เป็นยุทธภินท์อันตราย

สามระเบิดมาเจอกันที่กรำกับคลังแสงจะพินาศ ตีกันตายวันละหลายรอบ ร้อนถึงพีป็นที่แม่เป็นพี่รอง แต่ก็ทำตัวเหมือนลูกคนกลางที่ประนีประนอมได้ดีที่สุดแล้ว แต่เขาก็เป็นพวกคุณพ่อ พีป็นปีบเธอทุกทางด้วยทักษะเสนารธิการทหารที่ได้ทุนไปเรียนมาตั้งหลายประเทศนั้น ไม่ต้องสงสัยเลยว่าในอนาคตถ้าเขามีตำแหน่งใหญ่โตและเป็นที่ปรึกษาระดับประเทศ ประเทศชาติจะได้รับผลประโยชน์จากหมอนี้แค่ไหน เผลอๆ อาจแทบไม่ต้องทำสงครามกันเลยทีเดียวซ้ำไป

ส่งหมอนี้ไปเจรจาประนีประนอมแค่คนเดียวก็รู้เรื่อง!

แต่มันจะดีกว่านี้มากถ้าเขาไม่ใช่ทักษะเวรตะไลนั้นกับน้องสาวแบบนี้!

ปีนี้ทั้งปีบให้เธอต้องมาอยู่หอพักที่หาความสะดวกสบายอะไร
แทบไม่ได้เลย ทั้งมีเพื่อนร่วมหอที่แทบไม่ต่างอะไรกับการอยู่ในค่ายที่
เต็มไปด้วยเสียงนกหวีด เสียงแตรนอน เสียงเพลงฝึกทหาร แถมยังงก
อีกต่างหาก เพราะแค่ไม่จ่ายค่าเช่าสามเดือน เอ้อ หกเดือนเท่านั้น พี่
แกก็เล่นแฉะจะได้เธอออกจากหอ

เออ! มันก็แค่...ไม่มีเงินจ่ายค่าเช่าแค่...แค่หกเดือน...เอง!

พี่ชายผู้ชั่วร้ายของเธอต้นจะไล้ให้เธอไปอยู่กับคุณป้าน้ำทิพย์
บ้านของคุณป้าน้ำทิพย์ หรือเรียกอีกอย่างคือบ้านเดิมของแม่นั้นเป็น
สถานที่สุดทันทจริง ๆ ถ้าต้องไปอยู่ที่นั่น สู้ยอมกลับเข้าไปอยู่ในกรม
ทหารยังดีกว่า มีรถขับด้วย

พวกพี่ๆ ก็ไม่ช่วยเธอเลย จะไปอยู่ด้วยก็ไม่ให้อยู่ รถก็ไม่ให้ยืม
ทั้งๆ ที่มีบ้านกันคนละหลัง มีรถขับกันแท้ๆ ถ้าเธออยากมีรถขับก็...โน่น
ไปอยู่กับป้าน้ำทิพย์สิ!

ไม่ไป!!!

ก็นี่ไงสาเหตุที่ทำให้สาวสวยท่าทางไฮโซ ลูกสาวท่านนายพลแต่
จนกรอบต้องยอมเดินย่ำต๊อกเข้าออกซอยที่เป็นกิโลเมตร โหนรถเมล์
รถสองแถว รถไฟฟ้า แถมทางเข้าหอไอซ์ปีบียังให้ความรู้สึกเหมือน
มีผีสิงอีก!

รู้ทั้งรู้ว่าเธอกลัวผียังจะให้อยู่ที่แบบนี้

ปีบบังคับกันทุกทางขนาดนี้ คิดมั่งไหมว่า น้องสาวยังเป็นคนที่
มีหัวใจเหมือนกันนะหา!

โวย!

มันชักจะทนไม่ไหวแล้วนะ!

น้อยหน้าเปิดประตูผางเข้ามาในห้องพัก ล็อกห้องแน่นหนา
สลัดรองเท้าส้นสูงออก วางกระเป๋าเข้าที่ จากนั้น...ทิ้งตัวลงกับพื้นก่อน
เริ่มวิดพื้นรัวๆ หาทางเอาความอัดอั้นตันใจทิ้งไปกับเหงื่อ นี่ถ้ายังอยู่

ในกรมทหาร เธอคงเข้ายิมไปหาครูฝึกสักคนสองคนมาซ้อมมือด้วยแล้ว

คิดถึงตรงนี้นะหญิงสาวเพิ่งรู้สึกตัวอย่างจริงจังว่า ใต้เงงมันหายไปจริงๆ ไม่มาคอยรองมือรองเท้าให้เธอได้เหยียดแข้งสักตู่บสองตู่บเหมือนเคย แถมยังไม่มาคอยป้วนเปี่ยนเก็บข้อมูลไปรายงานคุณพ่อเธออีกด้วย

‘เกิดอะไรขึ้นกับมันหรือเปล่าล่ะ’

ร่างบางติดตัวขึ้นจากพื้น คิ้วผ้าขนหนูผืนเล็กมาจับเหนือก่อนคล้องคอไว้ ระหว่างที่เหนื้าตี้มชดเชยเหงื่อเพื่อไม่ให้ร่างกายขาดน้ำ เธอก็กวาดตามองไปรอบๆ เห็นกระดาดแผ่นหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะเล็กที่เธอใช้ทำงานเมื่อคืนนี้ พอเดินไปหยิบดูมันกลับไม่ใช่เอกสารแผ่นเดิมกับเมื่อคืนนี้เสียอย่างนั้น และมีข้อความที่ทำให้หญิงสาวต้องนั่งคิด ยืนมองมันอยู่นาน

กระดาดไน้ดแผ่นนั้นเหมือนถูกฉีกออกมาจากกระดาดอื่น และหนากว่ากระดาดปกติเล็กน้อย มันเป็้นคราบเขม่าบางอย่างที่จุดความสงสัยจนหญิงสาวต้องยกขึ้นจัดจุมก กระดาดมีกลิ่นหอมอ่อนๆ คล้าย...กลิ่นโคลญผู้ชาย เป็นกลิ่นที่ดมแล้วรู้สึก ‘แพง’ ขึ้นมาทันที มันปะปนกับกลิ่นบุหรี่ กลิ่น...อืม...น้ำมันที่คุ่นๆ แบบแปลกๆ เหมือนเธอเคยได้กลิ่นที่ไหนมาก่อน แต่ยังไม่ออก และกลิ่นสุดท้ายที่ทำให้ภาพทั้งหมดแจ่มชัดขึ้นมาเลยก็คือ กลิ่น...ดินปืน

ดวงตาของหญิงสาวทอดประกายอันตรายขณะปะติดปะต่อจิกซอว์จนเป็นภาพในหัว

ภาพมือใหญ่เขียนตัวหนังสือหวัดๆ ด้วยปากกาเส้นหนาลงบนกระดาดชนิดพิเศษที่ถูกฉีกครึ่งออกมาจากเอกสารบางอย่าง กระดาดแผ่นนั้นอยู่บนโต๊ะเดียวกับที่มีขวดน้ำมัน...น่าจะ WD-40 ละมั้ง น้ำมันอเนกประสงค์ที่นิยมใช้ทำความสะอาดปืน...ต้องเป็นปืนแน่ๆ ไม่งั้น

คราบเขม่าและกลิ่นดินปืนนี้จะมาจากไหน ใครบางคนคนนั้นเพิ่งใช้ปืน
อาจเพิ่งยิงมาจากสนามยิงปืน หรือไม่งั้นก็อาจเป็นมือปืนที่เพิ่งไปยิง
หัวใครสักคนมา

เพราะคนคนนั้นใช้ปืน ทำให้มีคราบเขม่าบางเบาติดมือ เขาเอา
ปืนออกมาล้างขณะที่เขียนข้อความลงไปในกระดาษ ข้อความที่...
เป็นการแนะนำทางธุรกิจ!

ปมทั้งหมดที่น่าจะคลี่คลายมันมาสับสนอลหม่านตรงนี้แหละ

ใครคนนั้นเป็นคนสูบบุหรี่ แถมยังใช้น้ำหอมราคาแพง กระดาษ
ก็แพง...ปากกาก็น่าจะแพง...แต่ลายมือขยุกขยิกไปหน่อยนะ เหมือน
คนที่ไม่ได้ถูกบังคับให้คัดลายมือและโดนไม้บรรทัดตีมือเวลาเขียนผิด
เหมือนที่เธอเคยโดนตอนเด็กๆ บางคำยังสะกดผิดแบบคนไม่คุ้นภาษาไทยด้วยซ้ำ แต่ภาษาอังกฤษที่ปนมานี้กลับเป๊ะมากจนไม่มีทางที่เธอ
จะเป็นเด็กเกรียนคีย์บอร์ดไปได้

ที่สำคัญคือไอ้หมอนั้นรู้ได้ยังไงว่า เธอ...กำลังต้องการคำแนะนำ
เรื่องธุรกิจอยู่!

กระดาษแผ่นเล็กที่แนบมากับประวัติเมื่อวานก็เป็นข้อความ
แนะนำเกี่ยวกับการทำธุรกิจที่ติดขัดอยู่ มันจุดประกายให้หญิงสาวเกิด
ไอเดียนำเสนองานขึ้นมา หลังจากนั้นก็หาข้อมูลเยาะเย้ยและทำแผน
ธุรกิจคร่าวๆ เพื่อที่วันนี้จะได้เอาไอเดียตั้งต้นไปคุยกับเพื่อนรุ่นพี่ผู้มี
เส้นสายซึ่งจะหาแหล่งเงินทุนให้เธอได้

พี่กาย เพื่อนรุ่นพี่ในชุดสูทแบบเกาหลีหน้าตาหล่อเหลาไปใน
ทางนั้นพอสมควร ก็ยิ้มมุมปากก่อนชมเบาๆ ว่า เป็นไอเดียที่ดี แต่...!

จากนั้นเขาก็วิเคราะห์ออกมาเป็นข้อๆ ทั้งโครงสร้างธุรกิจ สินค้า
กลุ่มเป้าหมาย และอื่นๆ ว่าโปรเจกต์ของเธอยังมีข้อบกพร่องยับยั้ง
อีกเยอะแยะแค่ไหน และไม่เหมาะกับเศรษฐกิจตอนนี้เพียงพอ ก่อน
จบท้ายด้วยคำแนะนำแบบ...

‘ทำไมไม่ทำพวกร้านบุฟเฟต์ ซาบู หมูกระทะ หรือร้านอาหารญี่ปุ่นแบบเด็กจบใหม่ขอเงินพ่อแม่มาทำละ พวกนั้นขายง่าย กำไรดีจะตาย เทรนด์กำลังมาด้วย’

‘ฟิคิดว่า...’ หญิงสาวเริ่มต้นซ้ำๆ ‘คนที่ทอดไข่ดาวยังใหม่ ปังขนมปังยังแฉกไม่ละลายอย่างน้อยน่าจะไปทำร้านอะไรดีคะ แค่ช่วยแม่ติดเตาถ่านยังเกือบทำไฟไหม้บ้านมาแล้วเลยไม่อยากจะทำ’

‘ซุ่นพระ!’ พี่กายอ้าปากค้าง ตาเหลือก ก่อนเก็บอาการอย่างรวดเร็ว ส่ายหน้าซ้ำๆ กิริยาแบบ...กะเทยระอาใจ

‘เอาเป็นว่า...ไฉ่พวกของที่น้อยหน้าคิดจะนำเข้ามาตอนนี้ พี่วามันยังไม่ได้ ยังไม่โดน แถมหลายอย่างยังหมิ่นเหม่จะผิดกฎหมาย’

‘ผิดกฎหมายยังไฉวะ’ น้อยหน้าชักหัวเสียเมื่อโดนติตติงในเรื่องที่คิดว่าตัวเองไม่ผิด

‘อย่าง...เสื่อกระดานกระสุนเนี่ยผิดแน่ๆ เพราะเป็นยุทธภัณฑ์ ห้ามพลเรือนครอบครอง หล่อนจะเอาไปขายใคร! กุญแจมือ อั้ง กระบองไฟ หมวกกันน็อกยุทธวิธีทหาร หล่อนจะเอาของพวกนี้ไปขายใคร ไม่ทราบอะ! ถ้ามึง!!!’

‘มีทหารที่รู้จักกันอยู่แถวที่มันต้องใช่ และพวกเขาก็ขาดแคลนกันจริงๆ นะ’

‘แล้วไง!?’ เจ็กายของขึ้น ‘เธอจะส่งนำเข้ามายาขายใคร เป้าหมายเธอมีแค่ทหารพวกนั้น แล้วลูกค้าอื่นที่วราชาอาณาจักรที่ไม่จำเป็นต้องใช้ ไม่ต้องหาอะไรไปขายเลยไฉมะ อีกอย่าง ของพวกยุทธภัณฑ์พวกนี้มันก็ต้องจัดซื้อผ่านกองทัพหรือเปล่า หรือเธอจะบอกว่าใช้เส้นพ่อเธอยื่นซองประมูลบอกกองทัพ ซื้อขายแบบผูกขาดกันไปเลย ถ้าแบบนั้นเจ็ก็ไม่ใช่ฯ นะ ขอแค่มีใบสั่งซื้อมาก็เอามาค้า เอาเงินออกมาหมุนได้แล้ว’

คนฟังทำหน้าที่เมื่อคิดว่าจะต้องไปเจรจากับบิดาผู้บ่าคลั่ง หลัง

จากถกเถียงกับกายไปอีกหลายยก ได้รับการอบรมถึงเหน็บแนมจากเพื่อน (สาว) รุ่นพี่ไปพอสมควร หญิงสาวก็เก็บความผิดหวังใส่กระเป๋า กลับห้อง จนมาได้รับแรงบันดาลใจใหม่ๆ จากกระดาษแผ่นนี้ล่ะ

แต่...

สีหน้าของหญิงสาวครุ่นคิดหนัก ขณะกวาดตาสำรวจไปรอบห้องอีกครั้ง มีร่องรอยการทำความสะอาดและกระดาษสองแผ่นเมื่อวานนี้ก็ไม่อยู่แล้ว ทั้งๆ ที่เธอยังไม่ได้เก็บพวกมันทิ้ง

หรือไอ้คนที่เข้ามาทำความสะอาดมันจะเก็บทิ้งให้

หญิงสาวมองไปยังถังพลาสติกสีสวยที่สวมถุงขยะไว้ เมื่อก่อนมันมักเต็มจนล้นกว่าจะถูกถอดเอาไปทิ้ง แต่นี่กลับสะอาดโล่งว่าง... ไร้ร่องรอย เอกสารที่ผ่านตาเมื่อวานนี้ถูกทำให้หายสาบสูญไปแล้ว

น้อยหน้าขมวดคิ้วตริตรองก่อนคว้าโน้ตบุ๊กมาเปิดเชิร์ชเอนจิน ยอดนิยมขึ้นมา ค้นหาข้อมูลบางอย่างอยู่สองสามหน้าต่าง ก่อนต้องขมวดคิ้วเป็นปมกว่าเดิมเมื่อพบเงื่อนงำลึกลับ

คราวนี้ลึกลับของจริง ฟันเฟิร์ม!

ในอินเทอร์เน็ตมีข้อมูลมากมายเกี่ยวกับตระกูลอรรคณีย์พิทักษ์ ซึ่งเป็นตระกูลใหญ่สืบเชื้อสายมายาวนาน สาแหรกของตระกูลแตกแขนงไปเป็นสิบๆ สาย และที่น่าประหลาดใจคือ ไม่มีข้อมูลของหมอนั่นเท่าไรนัก นอกจากคำอธิบายง่ายๆ สั้นๆ ถึงความสัมพันธ์ของบิดามารดา เธออ่านเจอว่าเขาเป็นลูกคนโตที่มีน้องชายอีกคนหนึ่งคือ อาคเนย์ อรรคณีย์พิทักษ์ น้องชายที่กลายเป็นผู้นำตระกูลคนปัจจุบัน...

แล้วข้อมูลของหมอนั่นหายไปไหน

ในอินเทอร์เน็ตมีแต่ข้อมูลของอาคเนย์ซึ่งก็ได้ไม่มาก เพราะดูเหมือนมหาเศรษฐีติดอันดับประเทศตระกูลนี้จะเป็นพวกเก็บตัวพอสมควร

แต่เก็บตัวยังไง...ก็ไม่ควรไร้ข้อมูลขนาดนี้ปะ

ข้อมูลทุกอย่างของ อัดนี อรรถนีย์พิทักษ์ ดูเหมือนสูญหายไปอย่างมีเงื่อนไข รวมถึงกระดาษที่ไอ้เก่งพรินต์มาให้เมื่อวานนี้ด้วย ยังดีที่เธอเป็นคนความจำดี น้อยหน้าว่ากระดาษและปากกาขึ้นมาก่อนหลับตานึกหน้า ทบทวนความจำอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจดที่อยู่หนึ่งลงไปโน้น เป็นที่อยู่จากความทรงจำเลื่อนร่างจากการเห็นเพียงครั้งเดียว

ที่อยู่โน้น...ไม่รู้ไอ้เก่งมันไปหามาจากไหน จริงหรือยกเมฆก็ยังไม่แน่ใจ แต่ที่แน่ๆ คือเธอพับแผ่นกระดาษนั้นแล้วหาที่เก็บที่ไม่น่าจะหายง่ายๆ ก่อนมองนาฬิกาเตือนตัวเองว่าได้เวลา ‘ทำงาน’ แล้ว

งานอย่างหนึ่งของน้อยหน้าคือ การเดินออกไปเคาะห้องข้างๆ ขวนพุดคุยอะไรนิดหน่อยเมื่อเห็นว่าเขายังได้ตอบดีก็ไม่ยืดเยื้อนานนัก ก่อนจะไปเคาะห้องถัดไป แวะจนครบทุกห้อง ไม่เว้นแม้แต่ห้องลูกหาญเจ้าของเสียงนกหวีดตอนตีห้าครั้งนั้น

ข้อตกลงหนึ่งในการมาอยู่ที่นี่ของเธอ คือการต้องช่วยพี่ปิ่นดูแลอดีตทหารป่วยเหล่านี้ อาการ PTSD ของหลายคนนั้นค่อนข้างหนัก ผื่นร้าย นอนไม่หลับ กลัวเสียงดัง กลัวผู้คน และอีกสารพัดอาการที่เธอต้องเจอ มันยังทำให้ทัศนคติต่อทหารของเธอติดลบเข้าไปใหญ่

“เออ มีใครเห็นไอ้เก่งบ้างไหมอะ” หญิงสาวได้โอกาสถามหาจากคนที่น่าจะอยู่บ้านตลอด

“เห็น มันมาเปิดห้องทำความสะอาดให้ทุกวันเลยนี่นา” พี่วชิรตอบ เขาเป็นทหารปลดประจำการที่ขาดจากเหตุระเบิดจนออกไปหางานทำข้างนอกไม่ได้ ต้องหางานเล็กๆ น้อยๆ มานั่งทำอยู่ที่ห้อง

“แต่น้อยหน้าไม่เห็นมันเลยนะ ไม่รู้มันหายไปไหน” หญิงสาวบนพื้มฟ้าท่ามกลางสายตาที่มองมาอย่างมีนัยยะตลาดของเพื่อนร่วมหอ

“คุณน้อยหน้าก็...เพล่าๆ มือลงบ้าง อย่ากระที่บบมันหนักมือนัก

เลย”

“แหม...พี่เชียร์ก็พูดไป ทำยังกะน้อยหน้าไปซ่อมมันเจ็บหนัก
อย่างนั้นแหละ”

คู่สนทนาซึ่งเป็นคนพูดน้อยเก็บจำความรู้สึกอยู่แล้วส่ายหัวนิดๆ
ไม่พูดต่อ ขณะที่ลูบหาญเอ่ยทะเลาะกลางปล้อง

“กระเทียมมันแล้วจะเสียหายตรงไหนกัน ลูกผู้ชายทนมือทนเท้า
ไม่ได้จะไปรบได้ยังไง”

“แต่เนี่ยมันก็นวมไป...” ถ้อยคำมึนงำนั้นดังอยู่ในคอของวิเชียรจน
ไม่มีใครได้ยิน

หลังจากได้รับคำยืนยันแล้วว่าเก่งยังมีชีวิตอยู่ และยังมีวนเวียน
อยู่แถวนี้ หญิงสาวก็วางใจได้เปลาะหนึ่งว่าลูกไล่ที่เป็นที่รองมือรองเท้า
เธอไม่ได้เป็นอะไรร้ายแรง แม้จะปากร้ายด่าทอกันอย่างไรเหตุผลไป
บ้าง ซ่อมกันหนักมือไปบ้าง แต่หญิงสาวก็นับว่าเป็นคนที่รักพวกพ้อง
และลูกน้องอยู่พอควร

ในเมื่อเจ้าลูกน้องไม่ยอมเสนอหน้ามาให้ถามไถ่ เห็นที...คิดแล้ว
ริมฝีปากของหญิงสาวก็เบ้ขึ้นๆ อยู่ในท่าใช้ความคิดหนัก ก่อนจะกลับ
เข้าไปในห้อง จากนั้นเปิดไน้ตบุ๊กเสาะหาร้านค้าที่ขายของบางอย่าง
ของบางอย่างที่ทำให้เธอตัดสินใจจะต้องหาข้อมูลต่อจนลืมเวลาไปเลย
มารู้สึกตัวอีกทีเพราะเสียงโทรศัพท์ดังระรัว

น้อยหน้ามองเวลาที่สายโทร. เข้ามาด้วยสายตาสงสัย ‘ไอ้เก่ง
มันจะโทร. เข้ามาทำไมตอนเที่ยงคืนสามนาที่

‘หรือ หรือ...มันมีเรื่อง!?’

“ฮัลโล เก่ง มีอะไร” หญิงสาวรับสายด้วยน้ำเสียงร่อนรน ยิ่ง
อีกฝ่ายนิ่งเงียบไป เธอยิ่งรู้สึกไม่ชอบมาพากลไปกันใหญ่ “ฮัลโล...
เก่ง ไอ้เก่ง บอกมาเป็นอะไร” ทำยเสียงของหญิงสาวดูदनอย่างคน
พร้อมจะไปลุยทุกที่ที่ลูกน้องกำลังเดือดร้อน

“...คุณน้อยหน้า...ตึกแล้ว นอนได้แล้ว” เสียงของเก่งอีกอีก
เหมือนโดนใครสักคนบังคับให้พูด ก่อนวางสายไปแบบคนฟังยังต้อง
งง เพราะจับต้นชนปลายแทบไม่ถูก

ตึกแล้ว นอนได้แล้ว...

คืออะไร!?

หญิงสาวกดโทร. กลับไปเบอร์เดิมที่โทร. มาเพื่อพบว่า...มันปิด
เครื่องไปแล้ว

ไอ้เก่ง! อะไรของเอ็งง

หญิงสาวแทบยกมือขึ้นเกาหัว แต่ข้อความจากไอ้เก่งก็ทำให้เธอ
รู้สึกตัวขึ้นมาแหละว่าง่วงน่าดูแล้วเหมือนกัน เพราะเมื่อคืนนี้ก็แทบ
ไม่ได้นอน

เออ! นอนก็ได้วะ!

3

ของเล่นใหม่ทำเอาน้อยหน้าติดหนี้

โลกสมัยนี้เปลี่ยนไวจริงๆ อะไรๆ ก็มาอยู่ในโทรศัพท์และคอมพิวเตอร์หมดแล้ว ขนาดการวางกับดักและจับตาดูใครสักคนยังมาอยู่บนหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้แล้วเลย

หญิงสาวคิดอย่างคร่ำมอกคร่ำมใจขณะจับกาแฟหรือวันรสชาติไม่ได้เรื่องไปด้วย พลังจินตนาการว่ามันคือกาแฟหอมกรุ่นกลิ่นอโรมาราคาแสนแพงที่แรงเกินสถานภาพกระเป๋าดังคี่ในตอนนี้อย่างไรก็ตามใจไปด้วยว่า อย่าให้มีเงินน้อยนะ...แม่จะซื้อเครื่องทำกาแฟเอสเพรสโซมาตั้งชงจิบทั้งวันเลยคอยดู!

หญิงสาวซุ่มรออยู่สองวันกว่า ‘เหยื่อ’ จะยอมมาติดกับ กล้องวงจรปิดที่ซื้อมาแอบติดเอาไว้ตรงหน้าประตูกำลังฉายภาพขึ้นจอคอมพิวเตอร์ที่ต่อพ่วงสัญญาณเอาไว้ เป็นภาพร่างหุ่นตาของชายคนหนึ่งที่ทำลับๆ ล่อๆ อยู่หน้าประตูห้องพักของเธอ หมอนั่นล่อกล่อกเหลียวซ้ายแลขวาดูจกั้วใครมาเจอขณะล้วงกุญแจมาเตรียมไขประตูเข้ามาทำความสะอาดห้องให้เธอเหมือนที่พี่เขยเคยเล่า

แต่...ทำไมมันต้องเลือกมาตอนเธอไม่อยู่ด้วย

แถมยังทำตัวลึกลับหลบๆ ซ่อนๆ อีก

มันไปทำอะไรไม่ได้ที่บอกใครไม่ได้มาหรือไงกัน

หญิงสาวคิดขณะเดินไปเปิดบานประตูต้อนรับมันเสียเอง

เก่งสะดุ้งสุดตัวเมื่ออยู่ๆ บานประตูตรงหน้าก็เปิดผลัะโดยเจ้าของห้องที่ยืนจังก้ำอยู่ตรงช่องประตู หญิงสาวตะปบคอเสื้อของเขา ตอนหันหลังจะวิ่งหนีไว้อย่างทันท่วงที

“จะหนีไปไหน...ไอ้เก่ง” หญิงสาวถามซ้ำๆ ก่อนอารมณ์สนุกสนานจะเลือนไปเมื่อเก่งดึนรนด้วยเรี่ยวแรงที่น่าตกใจราวกับการโดนเธอเจอเป็นเรื่องร้ายแรง และเรี่ยวแรงของผู้ชายที่ดึนรนอย่างเต็มที่นั้นก็ทำเอาน้อยหน้าแทบจับไว้ไม่อยู่

หญิงสาวดึงทักชะการสยบศัตรูชั้นสูงมาใช้กับลูกน้อง โดยจับแขนของเขาไพล่หลังก่อนกดร่างชายหนุ่มอัดติดผนัง ยันไว้ไม่ให้หนีไปไหนได้ แล้วถามด้วยน้ำเสียงที่หมดรอยสนุกอย่างสิ้นเชิง

“ไอ้เก่ง แกเป็นอะไร หนีฉันทำไม”

“คะ...คุณน้อยหน้า ปล่อยผมเถอะครับ ผมมีธุระ ตะ...ต้องไปแล้ว” เก่งลະล้าลละลัก

“ไปไหน แกมีธุระที่ไหนอีกหา? คุณพ่อไม่ได้ให้ภารกิจแกมาเกาะติดฉันหรือกระ? แล้วนี่แกหายไปไหนมาตั้งหลายวัน” หญิงสาวหมุนตัวลูกน้องคนสนิทให้หันมาเผชิญหน้าก่อนเธอจะตะลึงไป

“เก่ง...หน้าแกไปโดนอะไรมา” น้อยหน้าถามเสียงแหบ รื้อรอยความโกรธแค้นระริกในดวงตาเมื่อเห็นร่องรอยถูกทำร้ายเป็นจ้ำจ้ำดำเขียวเต็มดวงหน้าลูกน้อง

“ใครซ้อมแก?” คำถามที่เปี่ยมรังสีอันตรายและน้ำเสียงที่สื่ออารมณ์เหมือนอยากอัดใครสักคนให้จมดิน ทำให้เก่งรีบส่ายหัว

“ยะ...อย่าไปยุ่งกับเขาเลยครับ คุณน้อยหน้าเอาะนี่ไป...อะ...ผมต้องไปแล้ว” เก่งยัดกระดาดแผ่นหนึ่งใส่มือหญิงสาว ก่อนอาศัยที่เปลอสลัดหลุดจากการจับกุมของน้อยหน้า ชายหนุ่มวิ่งหนีไปอย่างรวดเร็ว

จนหญิงสาวคว้าไว้ไม่ทัน

“ไว้ย!!!”

แม่ง! หนียังกะโดนฉีวงไล่!

คนโมโหไม่มีที่ระบายจำต้องกลับเข้าห้องพัก ปิดประตูขังตัวเอง
ไว้อย่างหงุดหงิด

‘ไอ้เก่งนะไอ้เก่ง อมพะนำดีนัก’ หญิงสาวคิดอย่างหัวเสียพลาง
มองกระดาษยับยู่ยี่ในมือที่แทบขยำเป็นก้อนกลมอยู่แล้ว

กระดาษที่...คราวนี้เป็นเศษกระดาษสีขาวทั่วไป มันมีรอย
เลอะเทอะอยู่นิดหน่อย ลายมือหวัดๆ ยังเป็นลายมือเดิม คราวนี้มัน
เขียนมาแต่ชื่อหนังสือที่เมื่อหญิงสาวเข้าไปเซิร์ชหา ก็พบว่าเป็นหนังสือ
จำพวกเศรษฐศาสตร์ทั่วไป การบริหารธุรกิจเบื้องต้น และตำราธุรกิจ
สตาร์ทอัพ

ตามควารสีดำสนิทหรือลงขณะสีหน้าแผ่รังสีอันตราย ยามหญิง
สาวตีความสิ่งที่เจ้าของกระดาษน้อยๆ ส่งสารมาถึงเธอ

เหมือนหมอนั่นฝากข้อความมาบอกว่า...

‘อ่านหนังสือเยอะๆ นะอีหนู...จะได้ฉลาด’ ไม่มีผิด!

มือเล็กกำแน่น จนกระดาษในมือแทบแหลก

‘ได้!’

‘ไอ้คนเฮงชวายนั่นฝากข้อความมาว่าเธอ ‘โง่’ จังอะ!?’

ตั้งแต่เกิดจนโต น้อยหน้าทำคะแนนสอบได้อันดับต้นๆ ของห้อง
มาตลอด เกรดเฉลี่ยก็ห่างไกลจากคำว่า ‘โง่’ ลิบลับ หญิงสาวไม่เคย
เปิดโอกาสให้ใครได้ใช้คำนี้กับเธอมาก่อน แม้แต่ไอ้พี่ๆ วัยร้ายที่ถ้า
ลองทำอะไรพลาดสักอย่างเป็นต้องโดนถากถางและเก็บมาล้อเลียน
ไม่รู้จักจบสิ้น...เพราะมีเพื่อนั้นไง เธอถึงต้องพยายามกว่าคนทั่วไป
ทำอะไรไม่ผิดพลาด เพื่อไม่ให้ใคร หน้าไหนมาว่าได้

...แล้วนี่...หมอนั่นเป็นใคร บังอาจมาว่าเธอ...โง่!

แม่งเอ๊ย!

คนเดือดปุดๆ ลูกพรวดขึ้น แต่ไม่ได้ออกแรงละลายความ
หงุดหงิดเหมือนทุกครั้ง คราวนี้ความคุกรุ่นในดวงตาวาววับรุนแรงกว่า
ความโกรธทั่วไปอยู่หลายขุม

ร่างบางเดินกลับไปกลับมาในส่วนครัวแคบๆ นั้นพลางใช้ความ
คิดเกี่ยวกับเหตุการณ์ไม่ชอบมาพากลที่เกิดขึ้น

ไอ้เก่งหายไป...น่าจะเป็นสับดาห์ หลบหน้าหลบตา ไม่กล้ามา
เจอเธอด้วยใบหน้าฟกช้ำดำเขียว

ไม่ต้องสงสัยเลย มันไปโดนใครสักคนอัดมา...ใครกันที่ซุ่มมัน
ได้ขนาดนั้น

ถึงเก่งจะเหมือนเป็นลูกไล่ให้เธอซ้อมเล่นเป็นประจำ แต่แท้จริง
แล้วก็มีความสามารถไม่ผิดกับทหารคนหนึ่ง การฝึกโหดๆ ก็ผ่านมา
แทบจะเท่ากับที่เธอฝึกเสียด้วยซ้ำ เห็นเหยาะเหยาะแบบนั้นก็จริง แต่
ถ้าสู้กับคนทั่วไปแบบตัวต่อตัว เก่งก็สยบศัตรูที่เป็นผู้ชายตัวโตๆ ได้ใน
ไม่กี่นาที หรือหากโดนรุมเธอก็ยังมั่นใจว่า มันต้องเอาตัวรอดได้สบาย...
ถ้าเป็นในระดับโดนแก๊งจึกโก๋รุมย่านะ

ดวงตาดำจัดของหญิงสาวหรั่ง มีประกายอันตรายวาววับใน
ดวงตา

คนที่ซุ่มมันจนโน้มขนาดนั้นได้ต้องไม่ธรรมดา
หมอนั่นเป็นใคร!?

ใครที่ทำให้คนเอาตัวรอดเก่งแบบมันกลัวลนลานได้
แถม...มันไม่กล้าฟ้องอีกต่างหาก

ธรรมดาแล้วเก่งมันนี่ฟ้องจะตาย คุณพ่อถึงได้ให้มันมาสอดแนม
เธอไง เพราะมันเก็บรายละเอียดไปรายงานได้ทุกเม็ด แอบอ้างบารมี
คุณพ่อเพื่อเอาตัวรอดก็เก่งเป็นทีหนึ่ง แต่คราวนี้มันกลับปิดปากเงียบ
ผิดวิสัยจริงๆ

‘แถม...’ คิดแล้วตาคมวาววับของหญิงสาวก็ควอดมองไปทั่วห้องพัก ที่เธอทำความสะอาดเองมาโดยตลอด การเป็นลูกนายพลแบบพ่อเธอใช้ว่าจะทำให้สบายกว่าคนอื่น แม้ว่าฐานะทางบ้านคุณแม่จะร่ำรวยแค่ไหนก็ตาม แต่คุณพ่อก็ฝึกวินัยเธออย่างเข้มงวด ฝึกให้ดูแลตัวเองต่างๆ นานา ไม่ยอมให้เธอไปซี้้นี้วสั่งใคร

‘ก่อนจะซี้้นี้วสั่งใคร ลูกต้องซี้้นี้วสั่งตัวเองให้เป็นก่อน’ น้ำเสียงเย็นๆ ทรงอำนาจของคุณพ่อดังขึ้นในหัวยามนึกถึงความทรงจำนั้น ‘ทำเองให้เป็น เวลาคนอื่นทำผิดจะได้บอกเขาได้เต็มปาก ถ้าลูกทำไม่เป็นเวลาเห็นลูกน้องทำผิดจะทำยังไง’

‘ง่ายจะตาย ก็สั่งให้มันทำใหม่จนกว่าจะถูกเซ!’ เสียงเถียงนั้นดังอยู่เพียงในใจ เพราะหากพูดออกไป ถ้าไม่โดนวิ้งรอบสนามยี่สิบรอบ ก็อาจได้โดนดันพื้นสักร้อยหรือสองร้อยที่เป็นอย่างต่ำ ตอนนั้นหญิงสาวจึงได้แต่รับคำเบาๆ โดยไร้ข้อโต้แย้งใดๆ

แถมคุณแม่ซึ่งเป็นคุณหนูมาจากตระกูลใหญ่แท้ๆ ก็ยังพลอยคล้อยตามในเรื่องนี้อีกต่างหาก เธอจึงถูกฝึกให้ทำความสะอาดห้องตัวเอง ซักผ้าเอง ล้างจาน ทำความสะอาดบ้าน และไม่ใช่แค่ต้องทำเป็นนะ แต่ต้องทำให้ดีด้วย

‘คนใช้บ้านนี้มันจะซี้้นี้วสั่งเจ้านายกันได้ทุกคนอยู่แล้วมัย’ ป้าพิศ ป้าแม่บ้านซึ่งเป็นพี่เลี้ยงคนสนิทของคุณแม่และติดสอยห้อยตามกันมาตั้งแต่บ้านเดิม แทบจะตะโกนออกมาด้วยความอัดอั้น แต่ก็ไม้อาจขัดขึ้นทั้งคุณพ่อและคุณแม่ได้ จำต้องปล่อยให้คุณหนูถูกเคี่ยวกรำด้วยคอร์สช่วยเหลือตัวเอง ห้ามซี้้นี้วสั่งใครมาตั้งแต่เด็ก

นิสัยที่ถูกฝึกมาทำให้เหนื่อยหน่ายดูแลที่พักตัวเองได้ โดยไม่เคยต้องพึ่งแม่บ้านหรือเทียวใช้ใครให้ทำ

ที่จริง...ออกจะภูมิใจอยู่หน่อยๆ เสียด้วยซ้ำไป เพราะเมื่อเข้าเรียนในมหาวิทยาลัย เธอทำเป็นทุกอย่างขณะเพื่อนรุ่นราวคราว

เดียวกันหลายคนที่บ้านไม่เคยฝึกฝนเรื่องนี้ให้กลับทำไม่เป็น บางคนถึงขนาดแค่ฉีกซองกาแฟหรือวันชงกินเองยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำไป!

เก่งก็รู้และไม่เคยช่วยดูแลตรงนี้ให้เธอ ห้องมันเองก็รกจะตาย ประสาชายโหดเอี้ยโหด! มันยังไม่สนใจจะทำ ปล่อยรกเป็นรังหนู อยากรื้อก็อย่างนั้น

แล้วทำไมอยู่ๆ มันถึงต้องมาเที่ยวร่นวายทำความสะอาดห้องให้เธอ

หญิงสาวหรีตอย่างใช้ความคิดก่อนจะมองกระดาดในมือ เธอถือว่ามันเป็นค่าปราคาที่ถูกฝากมา แล้วดวงตากลมโตก็เบิกโพลงเมื่อตีความบางอย่างได้

หมอนั่น!...ต้องเป็นหมอนั่นที่ใช้ไอ้เก่งมาทำความสะอาดห้องให้เธอ!

‘เพราะ...’ น้อยหน้าคิดกลางกัณฑ์กรอด โมโหจนเส้นเลือดแทบปูดขึ้นขึ้นขมับเมื่อตีความได้อีกอย่าง

หมอนั่น...ฝากไอ้เก่งมาบอกว่าเธอทำความสะอาดไม่ได้เรื่อง!

หน้อย...ว่าฉันโง่ไม่พอ นี่ยังว่าฉันเป็นคนซกมกอีกงั้นหรือ!?

ไอ้...ไอ้...ฮืม!

เก่งเสียวสันหลังวาบจนต้องเหลียวมองไปรอบๆ อย่างหวาดระแวง รู้สึกราวกับเจ้านายสาวจะโผล่ออกมาจัดการเขาได้ทุกเมื่อ ทั้งๆ ที่เห็นมาไกลจนมั่นใจว่าหญิงสาวจะตามไม่ทันแล้วแน่ๆ

แถม...

ชายหนุ่มเงยหน้ากวาดตามองไปรายรอบตัว ตรงนี้เป็นสวนกว้างใหญ่ เต็มไปด้วยต้นไม้สูงชะลูดที่น่าจะมีอายุหลายสิบถึงหลายร้อยปี ทางเล็กๆ ของสวนกววนจนใครที่เผลอหลุดเข้ามาจะเหมือนถูกขังอยู่ในเขาวงกต ที่มีกับดักมากมายรออยู่ตามเส้นทาง เอาไว้จัดการ

ผู้บุกรุก

“แต่นั่นยังไม่อันตรายเท่า...” เก่งกวาดตาไปรอบๆ อีกทีก่อน สะดุ้งสุดตัวเมื่อสบดวงตาคมวาวคู่หนึ่งซึ่งไม่รู้ว่ามาอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไร หรืออาจอยู่มานานแล้วก็ได้ คนคนนั้นถนัดในการล่องหน ทำตัวเหมือนภูตผีปิศาจ เป็นภูตพรายที่สิงอยู่ตามต้นไม้ในสวนปิศาจนี้

สวน...ที่ให้ความรู้สึกเหมือนมีสายตามากมายคอยมองตามตลอดเวลา

“แกดูเหนื่อยๆ นะ แค่นี้ไปทำความสะอาดห้องเล็กๆ ห้องเดียวมันเหนื่อยขนาดนี้เลยหรอ”

เสียงถามที่ดังจากด้านหลังทำเอาเก่งต้องสะดุ้ง เพราะเมื่อที่คนพูดยังเหมือนอยู่ด้านหน้า ได้ร่วมเงาไม่มีดุษฎีที่ยิ่งช่วยอำพรางร่างสูงใหญ่มาให้เหมือนเป็นปิศาจเงาดำ แต่พริบตาที่เขาเผลอคิดเรื่องอื่น ร่างนั้นพลันหายจากเงาใต้ต้นไม้ที่ยืนฟังอยู่มาส่งเสียงถามจากด้านหลังเขาได้อย่างไรไม่รู้

เก่งเหวี่ยงออกท่วมตัว แต่ไม่กล้าหันกลับไป เพราะร่างสูงใหญ่ด้านหลังให้ความรู้สึกกดดันเหมือนเขาถูกบีบจ่อหลังอยู่ตลอดเวลา

“แถมยัง...กลับมาเร็วมาก...” คำถามรวากับคนพูดตามติดเขาไปทุกที่ทำให้เก่งแทบร้องไห้

“ยะ...ยังไม่ได้ทำครับ คุณน้อยหน้าเจอม...”

“เจอ? แกซ่อนตัวยังไงให้เขาเจอ” เสียงดุดันโกลั้เข้ามาจนเขาสะดุ้ง เก่งเหวี่ยงแตกเป็นน้ำขณะอธิบายเสียงละล่ำละลัก

“ผม...ผมระวังตัวแล้ว ระวังสุดๆ ไปเลย แต่คุณน้อยหน้าเหมือนรู้ว่าผมมา แถมยังเปิดประตูออกมาพอดีเหมือนรออยู่ก่อนเลย”

“หือ?” น้ำเสียงประหลาดใจดังขึ้นก่อนเงยไป แล้วอีกฝ่ายก็คุย...กับตัวเอง “รอไปก่อน งานนั้นเอาไว้ทีหลัง เอาที่ฉันสั่งลำดับสี่กลับขึ้นมาแทน”

จริงๆ เก่งก็รู้หรือกว่า คนที่เหมือนคุยกับตัวเองมีสมอลทอล์กเสียบหู แต่ไม่ใช่สมอลทอล์กทั่วไป ชายหนุ่มใช้มันสื่อสารกับใครบางคนหรือหลายคนจากที่ไหนสักแห่งอยู่ตลอดเวลา

“เขารอเกออยู่ แอมรู้ว่าแกมาอีกต่างหาก” เจ้าของเสียงหัวกลับมากำถามเดิม คราวนี้ความกดดันลดลงแล้วจางไปจนเก่งแทบจะถอนใจ แต่แล้วก็ต้องสะดุ้งสุดตัวเมื่อมีอใหญ่ๆ หนักๆ ตบปลักลงบนไหล่ ตรึงเขาไว้ด้วยแรงบีบที่ไหล่เกือบจะหลุดก่อนคาดคั้นว่า

“แล้ว...แกบอกอะไรเขาไปบ้าง”

“มะ...ไม่ได้บอกอะไรเลยครับ ผะ...ผมยึดกระดาดใส่มือคุณน้อยหน้าแล้ววี่งหนีมาเลยจริงๆ นะ ยะ...อย่าทำอะไรผมเลยนะ ปละ...ปล่อยผมไปเหอะ ผมจะไม่เอาเรื่องของคุณไปบอกใครหรอก จะหุบปากให้สนิทเลย”

“คนที่หุบปากได้สนิทจริงคือคนที่ตายแล้ว...อยากไหมล่ะ”

คำถามด้วยน้ำเสียงที่เล่นที่จริงกลัวเสียงหัวเราะเลือดเย็นนั้นทำเอาเก่งขาสั่นพับๆ รีบส่ายหน้าไปมารวดเร็ว ก่อนสะดุ้งเฮือกเมื่อมีอใหญ่โอบมาเหมือนตบหัวเขาเบาๆ กิ่งล้อเล่นกึ่งเอาจริง ก่อนเสียง ‘พูดคนเดียว’ จะห่างออกไป

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ในความเงียบอีกครั้ง เก่งก็แทบหลุดลงกองกับพื้น มีความรู้สึกที่ว่า ‘รอดตาย’ มาได้อีกครั้ง

ชายหนุ่มบอกกับตัวเองว่า...ไม่น่าเลย

ในวันนั้นเขาไม่น่าทำตามคำสั่งคุณน้อยหน้า เดินตามผู้ชายเนิร์ดๆ ร่างมहींมานี่มาเลยจริงๆ

เขามั่นใจทักษะ ‘สะกดรอย’ ของตัวเองมากเกินไป จนเชื่อว่าเป้าหมาย ‘หมีๆ’ ไม่มีทางรู้ตัวได้

ที่จริงเขาตามผู้ชายคนนี้มาแค่ฆ่าเวลาเล่น ความเบื่อหน่ายและรำคาญความเรื่องมากเหวี่ยงวีนของเจ้านายอยู่ไม่น้อยทำให้เขาอยาก

หาอะไรทำ หรืออีกนัยคือ...แอบอู้ โดยซุ่มดูอยู่ประมาณชั่วโมงหนึ่งกว่า
ที่ ‘ครูข้างถนน’ คนนั้นจะเลิกสอน แล้วหมุนตัวเดินคุ่มหายเข้าไปใน
สวนกว้าง

เก่งเริ่มตามไป โดยไม่รู้เลยว่ากำลังจะเจอกับอะไร

ตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ที่คนสะกดรอยถูกเป้าหมายพาเดินพ้นจาก
อาณาเขตของสวนสาธารณะ เพราะพวกเขายังอยู่ในสวน ซึ่งจริงๆ ควร
เรียกมันเป็นป่าเสียด้วยซ้ำ มันหนาแน่นด้วยต้นไม้ใบหญ้าซึ่งบดบังแสง
สว่างจนรอบตัวมืดสลัว ไม่มีไฟถนนให้แสง ดีว่าเขาเคยฝึกพวกยุทธวิธี
ในป่ามาบ้างจึงเดินเกาะรอยในป่ามืดๆ ได้อย่างไม่ลำบากนัก

ความมั่นใจแบบผิดๆ ครั้งนั้นเปลี่ยนชีวิตเขาไปตลอดกาลเลย
ทีเดียว

ชายหนุ่มเพิ่งรู้สึกตัวเมื่อ ‘เป้าหมาย’ หลุดรอดสายตา ทำให้เขา
เหลียวมองดูรายรอบตัวและเริ่มรับรู้ถึงความผิดปกตินั้น รอบด้านนั้น
เงียบสนิทมืดสងเกด ในป่ามืดๆ ก็เหมือนมีดวงตาเป็นสิบๆ คู่คอยจ้อง
มองอยู่

รู้สึกเหมือน...ตกอยู่ในกับดัก!

มีเสียงเคลื่อนไหวจากทางด้านหลัง เมื่อเขาหมุนตัวกลับไป
ทุกสิ่งก็ดับวูบลง

...

ไม่รู้ว่เวลาผ่านไปนานแค่ไหน กว่าเขาจะรู้สึกตัวด้วยอาการ
ปวดหัวที่คุ้นเคย...เหมือนที่เคยถูกน็อกโดยครูฝึกยอดฝีมือจนสลบ
เหมือนดึกซำวัน แต่อาการปวดหัวแทบระเบิดนั้นกลับกลายเป็นความ
เบาสบายไปเลยถ้าเทียบกับสิ่งที่เขาได้เจอหลังจากฟื้นขึ้นมาแล้ว

มันคือนรกที่เหมือนกาลเวลาไม่ผ่านไปแม้สักวินาทีเดียว เขาถูก
จับมัดมือมัดเท้าอยู่บนเก้าอี้ด้วยเงื่อนแน่นหนาอย่างมืออาชีพที่ไม่มี
ทางคลายออกหรือดิ้นหลุดได้เอง ชายหนุ่มถูกถุงผ้าคลุมหน้าไว้ ตกอยู่

ในความมืดของห้องอัปทึบที่โหล่งลักแห่ง และถูกทรมานแทบทุกวิธีด้วยเทคนิคการทรมานที่บ่งบอกให้รู้ว่า ผู้ที่จับเขามานั้นเป็นมืออาชีพที่ถูกฝึกมาเพื่อการนี้

แต่...เขาไม่มีอะไรจะสารภาพไง!

จะให้บอกได้อย่างไรว่า เขาสะกดรอยตามคำสั่งไร้สาระของลูกสาวนายพลที่มีงานอดิเรกเป็นนักสืบ ขึ้นพูดออกไป...ถ้าไม่ถูกอัดจนตาย กรณีเลวร้ายสุดพวกมันอาจไปจับคุณน้อยหน้ามาทรมานด้วยอีกคน...

แม้จะไม่ได้เป็นคนดีเท่าไร แต่ความซื่อสัตย์และภักดีต่อเจ้านายที่ดูแลกันมาตั้งแต่เด็กจนสนิทสนมกันคล้ายเพื่อนก็ทำให้ชายหนุ่มไม่อาจหลุดชื่อเจ้านายสาวออกมาให้เป็นอันตรายต่อตัวเธอได้

ในท่ามกลางความทรมานอันไร้ทางออกนั้น อยู่ๆ หมอนั่นก็เริ่ม ‘พูดกับตัวเอง’ แม้ไม่ได้ยินบทสนทนาจากอีกฝั่ง และฝั่งทางนี้ก็พูดจัมจ้ออยู่แคในคอด้วยน้ำเสียงแปลกใจ ตกใจบ้างเป็นบางครั้งบางคราว แต่เก่งก็พอเดาได้ว่ามีการรายงานอะไรบางอย่าง...อะไรบางอย่างที่ทำให้เจ้าของมือใหญ่แสนอัมหิตคู่นั้นรำมือจากเขา

แต่หลังจากนั้นนี่สิ...หลังจากเสียงพูดคุยกับตัวเองจบลง มือใหญ่ๆ หนักๆ ก็กดลงบนหัวไหล่เขา

“แกเน่ปากแข็งใช้ได้นะ...” คำชื่นชมนั้นไม่น่าภาคภูมิใจสักนิด เมื่อถูกเอ่ยด้วยน้ำเสียงเลียดเย็น ก่อนเขาจะต่อคำ “ปากแข็ง...อย่างกับทหารที่ผ่านการฝึกมาแล้วเลย”

อาการสะดุ้งน้อยๆ ของเก่งทำให้เกิดเสียงหัวเราะพึงพอใจในลำคออีกฝ่ายเบาๆ ทำเอาเก่งเย็นสั่นหลังวาบและยิ่งเสียวสั่นหลังเข้าไปใหญ่กับคำถามถัดไป

“ตอบทีสิ ทำไม...คนของนายพลประกาศถึงต้องสะกดรอยตามฉัน...นายแกสั่งให้ตามฉันมาทำไมรี”

“มะ...ไม่เกี่ยวกับท่านนายพลนะครับ” เก่งร้อนตัว พุดเสียง
ละล้าละลัก

“ถ้าไม่เกี่ยวกับท่านนายพล...งั้นมัน...” คำพูดนั้นชะงักไปเพราะ
เหมือนคนพูดจะแบ่งสมาธิไปฟังอะไรบางอย่าง อะไรบางอย่างที่น่าจะ
เป็นคำรายงานนั้นทำให้เขาทำน้ำเสียงประหลาดใจยิ่งยวด ถึงขั้นหลุด
อูทานออกมาว่า

“จริงดิ!”

จากนั้นเหมือนเขายังฟังรายงานอยู่อีกชั่วพัก ก่อนจะเริ่มออก
เดินกลับไป คราวนี้ด้วยฝีมือที่ไร้ความมั่นใจผิดจากที่เคย เดินวนเวียน
ไปมาเหมือนคนคิดไม่ตก ดูสับสนปนเปกันไปหมด จนในที่สุดเก่งเป็น
ฝ่ายทนไม่ไหวต้องตะโกนขึ้นมา

“จะทำอะไรก็ทำสักอย่างสิโว้ย! เดินวนไปมากดดันกันนี้มัน
เป็นการทรมานหลักสูตรไหนกันวะ”

ในที่สุดเสียงฝีเท้าก็มาหยุดลงตรงหน้าให้เขาเสียวสันหลังจน
ต้องกลั่นหายใจเมื่อไม่รู้ว่ คราวนี้อีกฝ่ายจะมาไม่ไหนกันแน่

“แก...อยู่กับลูกสาวนายพลจ้ะนี่อะ” คำถามด้วยเสียงไร้ความ
รู้สึกนั้นทำให้เก่งแทบสะดุ้ง ตระหนกกับสายขาวของอีกฝ่ายจนเหงื่อ
แตกพลั๊ก เขาลนลานจนต้องตะโกนออกไป

“กะ...แกอย่าไปทำอะไรคุณน้อยหน้านะ คุณน้อยหน้าไม่รู้เรื่อง
อะไรด้วย เขาแค่...คะ...แค่ แค่นิสัยซนๆ ซี้ส่งสัยเลยให้ฉันตามแกมา
เฉยๆ อย่าไปทำอะไรเขาเลยนะ”

“คุณน้อยหน้า...ให้แกตามฉันมาจ้ะนี่อะ” คราวนี้คำถามเต็มไปด้วย
ด้วยความประหลาดใจยิ่งยวด

“อะ...ถ้าแกทำอะไรเขา ท่านนายพลไม่เอาแกไว้แน่ อะ...ถ้าแก
ปล่อยตัวฉันตอนนี้ ยัง...ยังพอแก้ไขได้นะ ฉันจะไม่เอาเรื่องนี้ไปพูด
ที่ไหนเลย จะ...จริงๆ นะ” เก่งหลบหูหลบตาต่อรอง โดยไม่สนใจว่ามัน

ไม่สมเหตุสมผลสักนิดในการปล่อยตัวเขาไป แต่แล้วชายหนุ่มก็ต้อง
เบิกตากว้างเมื่อได้รับคำตอบง่ายๆ สั้นๆ

“ก็ได้”

จังหวะที่เขาหัวแต่ตกตะลึง มือใหญ่ก็ตบหนักๆ ลงบนไหล่

“แต่มีข้อแม่...”

‘นั่นไงล่ะ...’ เก่งแทบร้องครวญคราง ของฟรีไม่มีในโลก การถูก
ปล่อยตัวจากคนอันตรายครั้งนี้ไม่มีทางได้มาง่ายๆ ฟรีๆ มันต้องแลก
มาด้วยข้อเรียกร้องที่อันตราย ยากเย็น และเต็มไปด้วยการหักหลัง...

แต่คำสั่งหลังจากนั้น...ทำให้เก่งต้องขมวดคิ้วหน้า สีหน้า
เหมือนจะร้องไห้ขึ้นทุกที เมื่อพบว่าคำสั่งนั้นไม่อำมหิตเหมือนที่คาด
เดาไว้

แต่...แต่...มัน...

4

ตุ้จดยหมายเต็มไปดว้ยจดยหมาย

...แน่อนนว่ามันเป็นผู้รับจดยหมาย มันก็ต้องมีจดยหมายสิ!

เพียงแต่...น้อยหน้ามองมันอย่างประหลาดใจ มันเป็นผู้รับจดยหมายแบบมีฝาปิดด้านหน้า รูปทรงโค้งขนาดใหญ่ วางอยู่บนเสาต้นเดียว

เธอดคิดว่าตัวเองเคยเห็นบ้านร้าง หรือผู้รับจดยหมายหน้าบ้านที่ไม่มีใครอยู่หลายๆ วันมาก็เยอะนะ แต่ไม่มีตุ้ไหนน่าอัศจรรย์ใจเท่านี้แล้ว

ตุ้ใหญ่ๆ นั้นมีจดยหมายล้นทะลักออกมาจนกองพะเนินอยู่กับนันหน้าเต็มไปหมด ใครดูก็รู้ได้ทันทีว่าไม่มีคนอยู่บ้านแห่งนี้ จดยหมายลักษณะนี้เป็นเป้าหมายอย่างดีของโจร เหมือนเชิญชวนพวกมิจฉาชีพให้บุกกรุกเข้าไปในบ้านที่เหมือนมีป้ายปักไว้ว่า ‘ไม่มีใครอยู่บ้านนี้ เชิญเลยจ้า’

เพียงแต่...ไหนะ ‘บ้าน’

นอกจากจดยหมายใหญ่ที่มีเลข ๖ กำกับไว้ รอบด้านคือแนวป่าโปร่งที่ลึกเข้าไปดูจะทวีความรกทึบขึ้นเป็นลำดับ จนมองเห็นเพียงความหม่นทึบของป่าที่ด้านในหนาทึบ

หญิงสาวนั่งยองๆ โหยงตัวบนสิ้นเท้า หยิบจดหมายที่หล่นบนพื้นหน้าขึ้นมาดู ก่อนนึ่วหน้ากับชื่อที่ปรากฏบนนั้น สีหน้ามีความสับสนไต่ตรองไม่ตก ชมวดคิ้วจนแทบชนกันกับชื่อเจ้าของบ้านที่อยู่บนนั้น มันตรงกันกับในรายงานของแก๊งซึ่งเธอเคยคิดว่ามันยกเมฆขึ้นมาหลอก

แต่เน...หมอนั้นมีบ้านเลขที่เป็นของตัวเองจริงๆ

อค์นี่ อรรถนีย์พิทักษ์

บิลค่าน้ำ ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ ค่าอินเทอร์เน็ต ค่าสาธารณูปโภค
แทบทุกชนิดที่ไม่ต่ำกว่าสองเดือนนั้นบอกอะไร...

หญิงสาวพลิกดูยอดค่าใช้จ่ายพลางคำนวณหลายสิ่งหลายอย่างไปด้วย

ค่าใช้จ่ายพวกนี้บ่งบอกว่ามีบ้านอยู่จริง แม้ว่าเจ้าของบ้านอาจไม่อยู่นานเป็นเดือนๆ หรือสองเดือนเข้าไปแล้ว แต่คนคนนั้นก็ยังมีหลักแหล่ง...

เธอสำรวจเพิ่มเติม นอกจากบิลค้างจ่ายที่น่าจะโดนตัดน้ำตัดไฟเสียให้ชัดเหล่านั้นแล้ว ยังมีนิตยสารภาษาอังกฤษอีกเป็นสิบๆ หั้ว การเป็นสมาชิกนิตยสารเหล่านั้นยิ่งเน้นย้ำถึงการมีตัวตนของเจ้าบ้านเข้าไปใหญ่ นิตยสารส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับธุรกิจ การเงิน สารคดี มีนิตยสารผู้ใหญ่แนวเซ็กซี่คู่มุมๆ อีกสี่ห้าห้ว และที่ทำให้ดวงตาหญิงสาวเป็นประกายคือ นิตยสารป๊อป มีด อาวุธสงคราม ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นหนังสือหายาก ไม่มีให้อ่านทั่วไป

เกือบ...เกือบเพลอตัวแกะออกมาดูเสียแล้ว ก่อนนึกขึ้นได้ว่ามันไม่ใช่ตู้ไปรษณีย์ที่บ้านของตัวเอง และไม่ใช่อะไรของของตัวเองอีกต่างหาก!

ริมฝีปากอímของหญิงสาวเบ้าอย่างชัดใจ ก่อนรวบบรรดาบิลและนิตยสารที่กองอยู่บนพื้นขึ้นมา ลงมือยึดมันใส่ในตู้ไปรษณีย์ แต่พวก

มันก็ลั่นทะลกลับลงมากองบนพื้นอยู่ดีเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
มีคนไม่อยู่บ้าน?

...ไม่สิ...มีใครบางคนที่ควรหาคนมาดูแลบิลพวกนี้กับตู้ไปรษณีย์
ของเขาเสียมากกว่า

ทำไมเขาไม่จ้างคนมาดูแลเรื่องพวกนี้ ฐานะอย่างเขาจะจ้างคน
เป็นสิบเป็นร้อยคนมาใช้สอยยังได้เลย...

ดูจากค่าใช้จ่ายสาธารณูปโภคแล้ว ‘บ้าน’ ที่อยู่ลึกเข้าไปใน
ดงไม้หนาที่นั่น...ต้องไม่ใช่หลังเล็กๆ แน่

หญิงสาวลุกขึ้นยืนมองตู้ไปรษณีย์ซึ่งอยู่บนสนามหญ้าที่ได้รับ
การตกแต่งเป็นอย่างดีเหมือนสนามหญ้ากว้างๆ หน้าบ้านรู้สึกหลัง
หนึ่ง ผิดแต่...ส่วนที่ควรจะเป็นตัวบ้านนั้นกลับเป็นสวนป่าเท่านั้น

มีทางเดินรอยด้วยกรวดสีเงินเหมือนทำด้วยหินพิเศษที่สะท้อน
แสงแวววาวทอดยาวเป็นทางคดเคี้ยวเข้าไปในป่าดูจะเชิญชวน...หรือ
ล่อลวง?

นี่มันโคตรไม่น่าไว้วางใจเลย คนสติดีๆ ที่ไหนเขาจะเข้าไปกัน

เงื่อนงำของผู้ชายลึกลับคนนั้นทั้งอันตรាយ ทั้งมีปริศนา และ
ทั้ง...รวบจนไม่น่าจะไปต่อแะด้วย

น้อยหน้ากัตรีมฝีปากครุ่นคิด พยายามใช้สติไตร่ตรองเหตุผล
ทั้งหมดทั้งมวลเพื่ออุดรั้งตัวเองไม่ให้ทำเรื่องผิดกฎหมายมากไปกว่านี้

การบุกรุกเข้าไปในส่วนบุคคล และทำให้มหาเศรษฐีตระกูล
ใหญ่ขนาดนั้นโกรธ ขึ้นคุณพ่อรู้เรื่องคงจบแบบศพไม่สวยแะงๆ

หญิงสาวกำลังจะตัดใจอยู่แล้ว พลันดวงตาซึ่งสยัก็ดันเหลือบ
ไปเห็นอะไรบางอย่าง

บนทางเดินสีเงินนั้น...มีพระจันทร์เจิดจ้าอยู่!

ควันบุหรือลอยอ้อยอิงภายในห้องสลัวและเล็กแคบที่ยังดู
น่าอึดอัดด้วยแสงจ้า ๆ สีเข้ม พวกมันวางซ้อนกันบนชั้นเหล็กขีดผนัง
สีด้าน ยิ่งทำให้ห้องอับแสงจนเหมือนความมืดกลืนกินทุกสิ่งทุกอย่าง
ให้อยู่ในความเร้นลับที่ดูไม่ปลอดภัย แต่คนในห้องนั้นกลับเหมือน
ไม่รู้สึกละอายอะไร อาจเพราะเขาคุ่นชินกับมันแล้ว หรือไม่อย่างนั้น...อาจ
เพราะเขาเป็นคนที่แผ่รังสีอันตรายและน่ากลัวออกมาได้เข้มข้นยิ่งกว่า
ที่อยู่ในบรรยากาศของห้องก็เป็นได้

ร่างนั้นนั่งเป็นเงาทะมึนอยู่บนอาร์มแชร์ตัวใหญ่ ก็เหงะ และ
ต้องเป็นอาร์มแชร์ตัวใหญ่มากๆ เท่านั้นถึงจะรองรับร่างกายอันใหญ่
โตของผู้ชายคนนั้นได้ แม้จะอยู่ในเงามืดที่กลบรายละเอียด ก็ยังรู้สึก
ได้ว่ามันเป็นอาร์มแชร์หรูหราแพง ซึ่งขัดกับสิ่งทั้งหลายในห้องนี้เป็น
อย่างยิ่ง แม้บางสิ่งจะเป็นโลหะหรือวัสดุแข็งแรงและดูแพง แต่อีกไม่น้อย
ที่เป็นแค่ถังกระดาษและถังไม้ ซึ่งมีเครื่องหมายอันตรายและแทบ
ทุกคำเตือนแปะหราไว้

ของมีราคาอีกอย่างหนึ่งอยู่ในมือของเขา มันเป็นส่วนชิ้นโลหะ
มันวาว ที่อีกหลายชิ้นวางอย่างเป็นระเบียบบนพื้นผ้า ทั้งหมดถูก
ทำความสะอาดจนน้ำมันอย่างดี แล้วมือใหญ่ก็ขยับผ่านอย่าง
คล่องแคล่วดูการพรมน้ำมันบนคีย์เปียโนของนักดนตรี หรือไม่อย่างนั้น
ก็เป็นมีอนักมายากลถึงทำให้ชิ้นส่วนเหล่านั้นรวมกันเป็นป็นกระบอก
หนึ่ง

หลังจากขัดถูอีกชั่วพัก ปืนกระบอกนั้นก็ถูกเก็บไป มือใหญ่กำลัง
เอื้อมจะหยิบอาวุธโลหะชนิดเดียวกันอีกกระบอกหนึ่งบนชั้นใกล้ๆ เมื่อ
เสียงที่คล้ายจะ ‘ดังในหัว’ หวิดขึ้น ใครสักคนคงมีเรื่องด่วนจนรีบร้อน
เปิดไมโครโฟนเพื่อรายงานเหตุด่วนเหตุร้าย

เจ้าของเสียงห้าวสทหายาบคายก่อนจะเริ่มพูดกับเสียงนั้น

“ถ้าไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตายนะมึง” เขาเช่น็จะยั่วก่อนจะต้อง

หยุดฟังเมื่ออีกฝ่ายรายงานกลับมา

“มีผู้บุกรุก”

“ที่ไหน?” คำถามนั้นสื่อถึงความประหลาดใจอย่างยิ่ง

“ในป่าเดือนหก”

ชายหนุ่มพ่นลมหายใจออกจุกแบบหยั่นๆ ก่อนจะหยิบปืนกระบอกใหม่มาวางบนผ้าที่ปูทับโต๊ะเตี้ยตัวเล็กตรงหน้า เขาพูดพร้อมลงมือถอดมันออกมาเป็นชิ้นๆ อย่างคล่องแคล่ว

“ช่างแม่ง ให้หลงป่าตายๆ ไปเลย รอมันหลงจนหมดแรงค่อยส่งคนไปเก็บมันออกมา...รู้ไหมว่ามันเป็นใคร”

ขณะที่เขามีสมาธิกับงานที่คุย มือก็ทำความสะอาดและบำรุงรักษาชิ้นส่วนในมืออย่างชำนาญยิ่ง โดยไม่มีหลงลืมรายละเอียดสักรายการเดียว

“ลูกสาวนายพล” เสียงนั้นดังแว่วมาให้คนในห้องต้องทำเสียงในคอเป็นเชิงถาม ประหลาดใจจนต้องหยุดมือ

“ลูกสาวนายพลประกาศ คุณน้อยหน้า ญัฐนารา ปรมัตตา” เจ้าของคำตอบเน้นด้วยเสียงเกือบจะถอนใจ

“หา!” ร่างสูงผุดลุกพรวดขึ้น อ้าปากค้างจนบุหรืร่วง ทำให้เจ้าตัวต้องรีบคว้าไว้พร้อมกับสบถ เพราะผลอกำบุหรืร้อนจนแน่น

‘แต่ยังไงกำไว้ในมือก็ยังดีกว่าปล่อยให้มันร่วงลงไป...’ คิดพลางดวงตามก็เหลือบมองลงใกล้ๆ ตัว ซึ่งมีเครื่องหมายวัตถุไวไฟและคำเตือนอันตรายแปะอยู่บนถัง

ชายหนุ่มเตือนตัวเองว่าต้องเอาไอ้ถังติดไฟได้นี้ไปไว้ห่างๆ ตัวได้แล้ว

“คุณน้อยหน้ามาทำไมที่นี่วะ” เขาวกเข้าคำถาม แม้เงาจะสลัวจนมองไม่เห็นสีหน้าเขา แต่น้ำเสียงก็แสดงความว่าสนใจเด่นชัด

เจ้าตัวนั่งลงที่อาร์มแชร์ เริ่มลงมือประกอบปืนด้วยความเร็วที่

ลดลงเกินครึ่ง

“ไม่รู้สิ ให้ถามใหม่ละ” อีกฝ่ายตอบกลับมาแบบไร้ความเกรงใจ จนเขาต้องสบถเริ่มงำในคอก่อนเงยบลง เพ่งมองปิ่นในมือด้วยสายตาราวกับมองอริอยู่ตัวพัก เมื่อพบว่าตัวเองประกอบผิด

“แถมยังไม่หลงทางอีกต่างหาก ตอนนี้อยู่ถึงหน้าประตูรั้วสวนหน้าบ้านแล้ว”

“ทำไมเขาไม่หลงทางวะ” คนที่ต้องถอดปิ่นออกมาประกอบใหม่ พึมพำกับตัวเอง และเป็นอีกครั้งที่อีกฝ่ายให้คำตอบยืยงกวนประสาท

“จะไปรู้ละ เอาไงดี เขากำลังจะเข้าไป และระบบเตือนภัยกำลังจะทำงาน”

“ปิดเดี๋ยวนี!” น้ำเสียงคนสั่งเข้มขึ้นขณะทั้งทุกอย่างในมือทันที

“เฮ้ย!” คนรับคำสั่งถึงกับอุทาน “ปิดได้ไง มั่น...”

“ช่างหัวระบบรักษาความปลอดภัยเวอร์เต้ไล่นั้นเหอะ แกคิดว่าถ้าหากลูกสาวมาบาดเจ็บสาหัสหรือตายอยู่ในพื้นที่ของเรา นายพลประกาศจะยอมเฉยอยู่ไหม ปิดมันเดี๋ยวนี!”

คำสั่งเด็ดขาดนั้นทันท่วงทีเฉียดกับที่ผู้บุกรุกเอื้อมมือไปเปิดประตูรั้วเหล็กดัดที่แน่นไว้เล็กน้อย ก่อนร่างบางเพรียวลมจะเดินผ่านซุ้มประตูรูปจันทร์เสี้ยวเข้าไป ซึ่งหากสัญญาณไม่ถูกตัด ระบบรักษาความปลอดภัยจะเริ่มทำงานโดยอัตโนมัติ บรรดาการ์ดที่ฝังตัวอยู่ตามจุดต่างๆ จะพุ่งเข้าหาผู้บุกรุกด้วยระดับความอันตรายและรุนแรงสูงสุด เพราะมันออกแบบมาเพื่อจัดการผู้บุกรุกอย่างเด็ดขาดตั้งแต่ก้าวแรก และยังมีกลไกต่อเนื่องไปทุกอย่างก้าวชนิดที่ไม่เหลือทางรอดใดๆ ไว้ให้ผู้บุกรุกดวงช่วยได้มีโอกาสนั่นที่สอง

แต่ตอนนี้กับดักเหล่านั้นเองนั่นแหละที่ไม่มีโอกาสได้ทำงานด้วย คำสั่งหยุดการทำงานอย่างเร่งด่วนโดยเจ้าของบ้าน...อค์นี่ อรรถนีย-พิทักษ์ ผู้ซ่อนตัวเองอยู่ในห้องเล็ก แคบ ไร้แสงสว่าง และกำลังหัวเสีย

ปนลึบสน เพราะหญิงสาวคนหนึ่งบุกrukเข้ามาในพื้นที่ส่วนตัวของเขา
อีกฝ่ายถอนใจหนักๆ ปลงๆ ก่อนบ่นงึมงำ

“ระบบไม่ได้มีโหมดหยุดการทำงานนะเว้ย ไม่รู้ว่ากลไกเสียหาย
แค่ไหน ต้องซ่อมอีกนานเท่าไร”

“ช่างแม่ง ถือซะว่าเป็นการซ่อมเช็คระบบแล้วกัน” อัดนี่พูดง่ายๆ
จนคนรับคำสั่งต้องสยดอย่างอดไม่ได้

“อย่างมากเขาก็คงนอยุ่รอบนอก เข้าไปในตัวบ้านไม่ได้หรอก”
อัดนี่คาดการณ์อย่างสุดแสนมั่นใจ

“เข้าไปแล้ว” อีกฝ่ายปฏิเสธความมั่นใจของคนมีอำนาจเหนือ
กว่าอย่างไม่ไว้หน้า

“...” คนออกคำสั่งนิ่งอึ้งไปนานจนดูเหมือนจะช็อก

“ลืมล๊อคกุญแจโซ่ไหม” อีกฝ่ายถามกลับด้วยน้ำเสียงเหนียวใจ
ปนรู้ทัน

คนฟังเพ่งนึกขึ้นได้ว่า จิบหาย!...เขาไม่เคยล๊อคประตูบ้านจริงๆ
เสียด้วย

ที่ผ่านมาไม่เคยมีผู้บุกรุกสอดผ่านแนวปามาได้ ไหนจะกับดักใน
ระหว่างทางเดินอีก นั่นทำให้เขาชะล่าใจจนแทบไม่เคยปิดประตูบ้าน
ใครจะนึกว่า...

“เฮาไง?” น้ำเสียงเซ็งๆ ทำให้คนที่ตกอยู่ในภาวะสับสนตัว ชายหนุ่ม
รีบสั่งงานด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ปิดระบบในบ้านด้วย”

“ปิดนานแล้ว” เจ้าของเสียงผู้รู้ตอบกลับมาอย่างรู้งาน

“แสนรู้จริงๆ” อัดนี่กัดฟัน

“ซมชะ?” คำถามกลั้วหัวเราะกวนประสาทเสียจนได้รับคำสบถ
เสียงดัง

“กูประชด!”

เสียงแค้นๆ ของคนเป็นนายเรียกเสียงหัวเราะสะใจจากอีกฝ่าย ที่น่าจะอยู่ในห้องลับที่โหนกแห่ง และกำลังส่องจอมอนิเตอร์ซึ่ง ถ่ายทอดภาพของ ‘ผู้บุกรุก’ ร่างปราดเปรียวที่เปิดประตูซึ่งเจ้าของบ้าน ลืมล็อก และเดินเข้าไปในตัวบ้านแล้ว

“เขาทัก ฮัลโหล มีใครอยู่บ้าน ไหมเนอะ” เจ้าของเสียงยียวน กวนประสาทยังรายงานอย่างมีความสุขกับความเดือดร้อนของใครบางคนที่เป็นเจ้าของบ้าน ผู้ไม่เคยยอมให้ใครรุกล้ำเข้าไปได้แบบนี้มาก่อน ยิ่งอีกฝ่ายสับสนหยาบคาย เขาก็ยิ่งชอบใจเข้าไปใหญ่

“เอาใจดีวะเนี่ย ไปบอกเขาหน่อยปะ ว่าไม่มีใครอยู่บ้าน” คราวนี้ ‘สิ่ง’ เจ้านายเสียอีก แต่ก็ไม่มีเสียงสวดตอบกลับมา มีเพียงเสียงถอนใจ หนักๆ เพราะเจ้าตัวทั้งผมตัวเองอย่างหงุดหงิดมาตักพักแล้ว

“ช่างมัน ให้เขาสำรวจไป ถ้าไม่เจออะไรเดี๋ยวก็คงจะเลิกไปเองแหละ” อัดนี้บอกด้วยน้ำเสียงปลงๆ

“เฮ้ย! เดี่ยวดี จะดีเหวอ” คนในห้องมอนิเตอร์ตกใจกับคำสั่งนั้น กันถั่วหน้า

“ดี แค่นี้ละ” คนเป็นนายตัดบทก่อนปลดเครื่องมือสื่อสารออกจากหูตัวเอง เป็นการตัดบทสนทนาที่ชะงัดนัก เพราะเจ้าตัวไม่ต้องรับรู้อะไรอีกแล้ว ร่างสูงใหญ่ทั้งตัวลงบนอาร์มแชร์ตัวโตก่อนหลับตาลงซ้าๆ พักสายตาจากความมืดของห้องอับแสง สู่วิถีความฝันที่ดำมืดยิ่งกว่าความมืดใดๆ

มืด...มันเป็นความมืดมืดยิ่งกว่าคืนอับแสงใดเคยมืดมืด

เสียงกรีดร้องทูลทูลหลายเสียงแผดดัง เสียงกึกก้องกัมปนาทของระเบิด เสียงปิ่น กลิ่นควันไฟเผาไหม้อันน่าสะอิดสะเอียนผสานอยู่ในผืนนั้น พร้อมกับภาพพว้าเบลอของหลายสิ่งหลายอย่างที่วิ่งวน มันบิดเบี้ยวจนคล้ายภาพแอบสแตร์กต์ ดูไม่รู้เรื่อง แต่ล้วนบรรจุความรู้สึกอันน่าสะพรึงกลัวและหลอกหลอนไว้

เขารู้สึกเหมือนตกลงในหล่ม โดนดูจนร่างหนักอึ้ง รู้สึกเหมือน
ไร้หนทางที่จะดิ้นรนปีนกลับมาได้ เขาค่อยๆ จมลงท่ามกลางเสียง
หัวเราะเย้ยหยันอันบ้าคลั่ง และเสียงกรีดร้องเหมือนขอความช่วยเหลือ
ที่ยังดังราวอื้อวอน ร้องเรียกหาให้เขาไปช่วย

เขากำลังจม คราวนี้โคลนเหนียวข้นเข้ายึดเกาะเขาไว้ทุกส่วน
จนขยับตัวไม่ได้ ความรู้สึกเลวร้ายท่วมทะลักทั้งกายใจและกำลังกด
เขาลงให้จมมิดในหล่มลึกที่เขารู้ว่า มันเป็นกับดักของใครสักคน เป็น
แผนที่ใครบางคนวางเอาไว้ และเขาถูกใช้ราวหมากตัวหนึ่ง ตัวหมาก
ที่กำลังจมโคลนตายอย่างช้าๆ ขณะเสียงกรีดร้องทรมานกระชั้นถี่จน
แทบอยากตะโกนตอบไปว่า ให้ออดทนไว้ก่อน กำลังจะไปช่วยเดี๋ยวนี้
แล้ว

แต่ก็ไม่อาจมีคำพูดใดหลุดออกมา...

เพราะพออ้าปากโคลนเหนียวข้นก็ทะลักเข้ามาจนเข้าไปแทนที่
อากาศในปอด เขาไม่อาจดิ้นรนช่วยเหลือตัวเองได้ มือทำให้นักราวถูก
ถ่วงด้วยตะกั่ว และก่อนที่เขาจะอืดอืดจนขาดใจตาย เสียงกรีดร้อง
ขอความช่วยเหลือนั้นก็ขาดหายไป

ขาดหายไปพร้อมร่างไร้ลมหายใจที่ยังคงรอให้เขาไปหา...

อันนี้ลึ้มตาโผล่ขึ้นในความมืด เสียงของความเจ็บบยยังคงดังอยู่
รอบกาย

เขาหอบ พยายามเรียกสติตัวเองให้กลับคืนมา และใช้เวลาอีก
ชั่วพริบตาจะรับรู้่ว่าตัวเองตื่นแล้ว...จริงๆ ไม่มีเสียงปิ่น เสียงระเบิด
ไม่มีการเผาไหม้ ไม่มีเสียงกรีดร้องทรมานทรมาน ไม่มีใครตาย...ในตอนนั้น

เขากลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ วางปิ่นในมือลงบนโต๊ะโดยมือ
ไม่สั่นสักนิดเดียว สิ่งที่น่าสนใจคือความรู้สึกว่าจิตใจแปลกเป็นชิ้นๆ ด้วย
ความทรมานจากฝันร้าย เหนือออกจนชุ่มโชก ขณะความรู้สึกเลวร้าย
แผ่ขยายราวเชื้อโรค มือใหญ่ควานหาไปตามชั้นเหล็ก เพื่อพบว่าไม่มี

ของที่เขาต้องการ ร่างสูงเอนตัวพิงผนัง ถอนใจยืดยาวขณะหลับตาลง พยายามเค้นความคิดว่าเขาเอายาไปไว้ที่ไหน

น่าจะ...อยู่ในครัว

...คงอยู่ในครัวแหละ

ชายหนุ่มถอนใจขณะผู้ดูแลลุกขึ้นเดินออกจากห้องใต้ดิน ซึ่งทำเป็นห้องนรภัย ด้านนอกห้องนั้นมีมืดมิด แต่ไม่เป็นปัญหากับดวงตาคมวาวที่ฝึกมาจนสามารถมองในที่มืดได้ราวที่สว่าง อีกอย่าง เพราะเป็นสถานที่อันคุ้นชิน เขาจึงไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรเลยในการเดินเข้าไปในครัว เพื่อหยิบขวดยาในตู้เก็บของออกมาโยนใส่ปาก

ไอ้ยานี้อะไรก็ดี เสียแต่กินแล้วทำให้คอแห้งเป็นบ้าเลย

เขาหมุนตัวไปเปิดตู้เย็น หยิบขวดน้ำมากรอกปาก แต่พอหันกลับมาที่ลิ้น น้ำแทบพุ่งออกจมูกเขาจนเกือบสำลัก

ร่างสูงยื่นตะลึงงันอยู่อย่างนั้น เบิกตากว้าง จ้องมองราวกับไม่เคยเห็นเก้าอี้ในครัวของบ้านตัวเองมาก่อน

หลังจากยืนเหม่ออยู่พักใหญ่ กระพริบตาปริบๆ งุนงงอยู่อีกแป๊บหนึ่ง เขาค่อยหันมองไปรายรอบกายเพื่อให้แน่ใจว่ากำลังอยู่ในครัว... บ้านตัวเอง

แม้ในเงาสลัวของราตรี แต่เขาก็เห็นห้องครัวขนาดใหญ่ที่ตกแต่งสไตล์ลอฟต์ได้อย่างชัดเจน ผนังปูนเปลือยโชว์รอยฉาบแบบดิบๆ สไตล์การตกแต่งนี้ทำให้วางท่อน้ำและท่อสายไฟบนผนังได้โดยไม่ต้องซ่อน มีเคาน์เตอร์ครัวหินอ่อนยาวตลอดแนว สำหรับใช้งานทำอาหารได้จริง ตู้เก็บของก็เต็มไปด้วยวัตถุดิบและเครื่องปรุงที่พร้อมใช้งาน จานชามและเครื่องครัวล้วนครบครันพร้อมใช้ไม่ตกหล่น

ข้าวของทุกชิ้นยังคงอยู่ครบและอยู่ในที่ในทางของมัน ยกเว้นแค่เก้าอี้ตัวหนึ่งตรงโต๊ะอาหารขนาดหกที่ ที่อยู่ตรงหน้าเขาห่างไปไม่ถึงเมตร เก้าอี้นั้นถูกเลื่อนออกมาเพื่อใช้งานและมันถูกใช้งานโดย...

ชายหนุ่มเดินเข้าไปใกล้ พยายามทำความเข้าใจกับสิ่งที่เห็นอยู่ตรงหน้า แล้วเขาก็จำเหตุการณ์เมื่อตอนบ่ายได้ เหตุการณ์ที่มีผู้บุกรุกเข้ามา ยายลูกสาวนายพลตัวแสบที่อยู่ดีไม่ว่าดีหาเรื่องปวดหัวมาให้ และแน่นอนว่าพวกเขาไม่อาจแสดงตัวออกไปจับได้ หรือทำอันตรายใดๆ กับเธอได้ จึงได้แต่ตดตัญญูตามกลไกกับดักที่อันตรายจนหมดแล้วปล่อยให้เธอเดินสำรวจบ้านไร้ผู้คน ด้วยคิดว่าถ้าหากไม่เจออะไร เธอจะยอมกลับไปเองโดยดี

แต่ใครจะคิดว่า...

ผู้บุกรุกจะไม่ยอมจากไปง่ายๆ อย่างที่คิด!

น้อยหน้าฟูบหลับอยู่กับโต๊ะอาหารในครัวของเขา หลับ...โดยปราศจากความระวังตัวใดๆ บนโต๊ะข้างๆ ตัวคือหนังสือของเขาเอง เธอคงหยิบมาจากชั้นหนังสือ มีหลายเล่มที่อยู่ในรายชื่อที่เขาเคยเขียนแนะนำให้เธอไปอ่าน และเธอก็อ่าน...อ่านจนหลับไป!

‘ใครสั่งใครสอนให้ผู้หญิงคนนี้ใจกล้าบ้าบิ่น และไร้ความระวังตัวขนาดนี้วะเนี่ย!’

จันทร์เสี้ยวเรียวเล็กของคืนแรมหกค้ำลอยอยู่นอกหน้าต่าง ส่องแสงเบาบางเข้ามาจนเห็นเงาหน้าต่างที่ทอดลงกับพื้น แสงสลัวนั้นทำให้คนที่มองเห็นในที่มืดเก็บรายละเอียดของคนตรงหน้าได้ราวอยู่ใต้แสงตะวัน

หญิงสาวสวมชุดหหลวงๆ ที่พับแขนถึงข้อศอกและกางเกงยีนพอดิตัวซึ่งไม่น่าจะสบายตัวสักเท่าไร เธอนอนตะแคงหน้ามาต้องแสงสว่างพอดี ทำให้เขาส่องโครงหน้ารูปไข่ขึ้นได้อย่างชัดเจน คิ้วเรียวสวยขมวดเหมือนคิดไม่ตกจนเก็บไปฝัน แขนขาหนาโดยไม่ต้องพึ่งมาสคาราทาบผิวแถมใส่ น้อยหน้าเป็นคนที่ไม่ได้ขาวจัด แต่เนียนละมุนล่อตา จมูกโด่งร้นาหยิก...ให้หายคือสักที่ ริมฝีปากอิมสีแดงสดเผยน้อยๆ นั้น...

อัคนีสะบัดหัวเรียกสติ ระงับความอยากยื่นมือออกไปแตะร่าง
ตรงหน้า เพื่อให้แน่ใจว่าตัวเองไม่ได้ฝันหรือเมายาอยู่

ยาที่...เพิ่งกินเข้าไปคงไม่ออกฤทธิ์ทำให้มีเนเบลอสได้เร็วขนาดนี้
ขณะที่ถามตัวเองว่าควรทำอะไรกับเธอดี ข้าไม่รักดีของเขา
ก็ก้าวยาวๆ ไปอีกด้านของโต๊ะ ก่อนหย่อนตัวลงนั่ง และทอดตามอง
คนตรงหน้าอย่างเจียบบังนอยอย่างนั้น

ตรงที่เขานั่งนั้นอยู่ในมุมอับแสง ทำให้เห็นเป็นร่างเงาทะมึนสูง
ใหญ่ราวเงาของปีศาจร้ายที่ซุ่มซ่อนในราตรีอันตรายน่าหวั่นผวา ขณะที่
หญิงสาวนอนหลับหลับอยู่ในมุมสว่างกว่าด้วยแสงจันทร์ที่ถึงแม้จะ
หุบหู่ แต่สำหรับสายตาที่มองเห็นได้ดีในความมืดนั้น แสงจันทร์
ที่ส่องร่าเริงนั้นดูกระจ่างจ้าจนทอประกายราวกับสิ่งล้ำค่าในโลก
จินตนาการที่ไม่มีอยู่จริง

ราวกับนางฟ้าที่หลงทางมาหลับหลับในห้องครัวของปีศาจ
กระนั้น...

เหมือนเป็นครั้งแรกในชีวิต ที่อัคนีมีความคิดว่าอยากให้ราตรีนี้
ยาวนานกว่าที่เคย นาน...ตลอดไปได้ยิ่งดี